STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 05656

GEZAMLTE LIDER, 1904-1924

David Einhorn

Permanent preservation of this book was made possible
by Samuel & Phyllis Rubinovitz

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

דוד איינהאָרן
געזאַמלטע לידער

אַלע רעכט פון איבערזעצן און איבערדרוקן
געהערט דעם מחבר

Copyright by
David Einhorn

געדרוקט ביי לוצע און פאָגט ג.מ.ב.ה. בערלין

דוד
איינהארן
געזאמלטע
לידער

1904 — 1924

פאַרלאַג יידישע אַרבעטער־בוכהאַנדלונג, בערלין

דער בלאַסער בת־מלכּה, נאָך װעלכער איך בענק
און װעל זי נישט קײנמאָל געפֿינען,
פֿאַר דער, װאָס איך פֿלעג אין די פֿינסטערע נעכט
די האַרציקסטע מעשׂה׳לעך שפּינען.

נאָך דער, װאָס איך גאַר אין די ליכטיקע טעג
און זוך זי אין ראָזע פֿאַרנאַכטן,
דער יונגער פּרינצעסין, װאָס װאױנט ערגעץ װאו,
ערגעץ װאו אין אַ שלאָס אַ פֿאַרמאַכטן.

I

מיין היים

מיין נשמה געהערט,
מיין נשמה געהערט
צו מיין שטעטל, וואָס ליגט
אויף דער ליטווישער ערד.
זייער ווייניג איז דאָרט
פאַר אַ גליקליכן אָרט.
פאַרדערפאַר איז דאָס הויך,
טיף דער הימל אָהן ברעג
און עס ציט זיך דורך אים
גאָטס געשטערנטער וועג.
און ביינאַכט, ווער עס וויל
אין גאָטס פּאַלאַצן זיין,
מאַכט דאָס פענסטערל אויף,
קוקט אין הימל אַריין.

נישט דער וויינגאָרטן בליט,
נישט דער גאָלדעפּל גליט —
אויף די פעלדער צעשפּרייט,
ווען אַ ווינטעלע וויהט,
כוואַליעט שטיל זיך פאַרשעמט
אונזער אָרעמער ברויט.
דאָך געבענטשט זאָל ער זיין
מער פון בוימל און וויין,
ווייל ער שיצט אונזער הויז,
און דערקוויקט אונזער זעל
און דערלאָזט נישט די נויט,
וועלכע היט אונזער שוועל.

און פאַרטראַכט איז דער וואַלד,
תמיד טונקל און קאַלט,
אומעט דרעמלט אין שוים
פון זיין בוימערגערויש.
נישט קיין יענערגעזאַנג,
נישט קיין לוסטיג געקלאַנג —
אין אוראַלטן געשפּרעך
פון די סאָסנעס אין הויך
ווערט דער פויגלגעזאַנג
אויך פאַרטרויערט און וייך.
דאָך מיר נאָנט איז זיין ליד,
וועלכעס פליסט אַזוי מיד

אין מיין אוראַלטער זעל.
אין דער זעל פון אַ איד
איז פאַראַן אַזאַ קוואַל,
וועלכער פליסט, ווי דאָס ליד:
נישט עם רוישט, נישט עם ברויזט,
נאָר עס שטראָמט און עס קוועלט,
ווי די בענקשאַפט נאָך גאָט,
ווי דער צער פון דער וועלט.

מיין נשמה געהערט,
מיין נשמה געהערט
צו מיין שטעטל, וואָס ליגט
אויף דער ליטווישער ערד.
דאָרטן, שטיל אין אַ טאָל
האָט מיין זיידע אַ מאָל
אויף זיין וועג דורך דער וועלט
זיין מנוחה געוויילט,
און דעם טרויער דערהערט,
און דעם באָדן באַטרערט,
און דערנאָך אין זיין טרוים
אין זיין אַלטן פאַרקלערט.
מיין נשמה געהערט,
מיין נשמה געהערט
צו מיין שטעטל, וואָס ליגט
אויף דער ליטווישער ערד.

די בעריאָזקע

רואיג, רואיג שאָקלט איר געלאָקטעס, גרינעס קעפּל
מיין ווייסינקע בעריאָזקעלע און דאַוונט אָהן אַ שיעור.
יעדעס, יעדעס בלעטעלע אירם שעפּטשעט שטיל אַ תּפילה...
זיי שוין, קליין בעריאָזקעלע, מתפּלל אויך פאַר מיר!...

איך בין דאָ אַנ׳עלנדער, געקומען פון דערווייטן,
פרעמד איז מיר דער גאָט פון דאַנ׳ און פרעמד איז מיר זיין שפּראַך,
נישט ער וועט מיין טרויער זען און נישט פאַרשטיין מיין תּפילה,
כאָטש איך וועל מתפּלל זיין, מתפּלל זיין אַ סך.

פון דעם וויטן מערב האָט זיך טרויעריג פאַרגנבעט
אין די דינע צווייגעלעך אַ ראָזער, צאַרטער שטראַל
און אַ לייכטן קוש געטאָן די בלעטלעך, די קליינע,
וועלכע האָבן דרעמלענדיג געהאָרכט דעם נאַכטיגאַל.

פון די ברייטע פעלדער איז אַווינטעלע געקומען
און דערציילט די בלעטעלאַך לעגענדן אָהן אַ שיעור...
עפּעס האָט אין האַרצן טיף ביי מיר גענומען בענקען:
זיי שוין, קליין בעריאָזקעלע, מתפּלל אויך פאַר מיר!...

עמיץ האָט זיך פאַרבענקט

עמיץ האָט זיך פאַרבענקט...
צו דעם בלאָ־ווייסן רוים,
צו דעם נעץ פון די צערטליכע, ליכטיגע שטראַלן
האָט פלוצלינג אַ שטילע מעלאָדיע דערגרייכט,
ווי אַ טרוים...
און דערנאָך אין דער ווייטקייט פאַרפאַלן...
עמיץ האָט זיך פאַרבענקט...

דאָרטן ווייט, דאָרטן ווייט, וואו עס דרעמלט דער וואַלד
אין אַ נעפל פון מאַטאָווען זילבער
שטיל, אין אַ שאָטן פאַרהילט
פון אַנ׳אורשאַלטן בוים,

אויפ׳ן פייכט־ווייכן גראָז, מיט אַ האַרפע אין האַנט,
מוז זיצן אַ נ׳עלנטער זינגער
און אַ ניגון פאַרטראַכט וועבן שטיל, וועבן שטיל
אויף די סטרונעס מיט צערטליכע פינגער.
עמיץ האָט זיך פאַרבענקט...

ליטע

עס האָט מיך געפֿאַנגען דער אומעט, וואָס שוועבט איף די טונקעלע פֿעלדער
און רוט אויף די איינזאַמע ביימלעך, וואָס שטייען צעוואָרפֿן אויף זיי;
דער בלאָער, פֿאַרטרויערטער הימל, וואָס קוקט אַ פֿאַרוויינטער אַרונטער
דורך ווייסליכע, זיידענע נעפּלען, און פֿול מיט אַ צערטליכן וויי;

די ראָזע און שטילע פֿאַרנאַכטן, וואָס שטאַרבן, ווי עלנטע קינדער;
די נעכט, וועלכע באָדן זיך שטיל אין אַ בלאַסן, אַ קרענקליכן שיין;
די מאָרגנס, וואָס וועקן זיך אויף, ווי אַ שמייכל אויף גוססע ליפּן;
די טעג, וואָס דערשיינען פֿאַרהילט, ווי זיי וואָלטן זיך שעמען צו זיין;

די שמאָלינקע טייכלעך, וואָס בלאָנדזשען פֿון אונטער ברוגזע ווערבעס;
די לאָנקעס, אויף וועלכע עס שפּראָצן זיך אָרעמע בלימעלעך שטיל;
די קליינע בעריאָזאָווע וועלדלעך אויף ברייטע, אומענדליכע שטרעקעס,
ווי איינציקע ליכטיקע טרוימען אין תּהום פֿון אַ שוואַרצן געפֿיל.

עס האָט מיך פאַרכּשופט דאָס לאַנד, וואו די זון קוקט אַרויס דורך אַ נעפּל;
דאָס לאַנד, וואו עס קומען קיין שטורעמס, נור ווינטעלעך קייקלען זיך מיד;
דאָס לאַנד, וועלכעס בּענקט אין אַ טרויער און האָפט אין זיין שטענדיגן צווייפל;
דאָס לאַנד, וואו עס האָט זיך געוועבט מיין פאַרבּענקטעס, פאַרחלומטע ליד.

פאַרנאַכט

פון די ברייטע גאָלדנע פעלדער וויהט אַ ווינטעלע אַ מילדער,
און דאָס קלאָרע טייכל מורמלט, ווי פון שלאָף אַ קינד.
טיף פאַרזונקען אין געדאַנקען, שטייען, דרעמלענדיג, די ביימער
און די טונקלע לאָנקע הילט אַ ראָזער נעפּל איין.

ווייט אין מזרח, וואו עס קען שוין נישט דער לעצטער שטראַל דערגרייכן,
צינדן, צינדן קליינע, בלאַסע שטערנדלעך זיך אָן.
ווען וועט באַלייכטן וועלן זיי, די ליכטיגע, די ווייטע ?...
ווען וועלן זיי פאַרפירן דאָרט מיט זייער ליכט ?...

בלאַסער, בלאַסער ווערט דער רויטער פלעק אין בענקענדיגן מערב,
און אַ שאָטן אַ געהיימער הילט די פעלדער איין.
ווייט אין מזרח הייבט־אָן בלייכן, עמיץ הייבט דאָרט אָן צו האָפן...
האַרט, עס וועט זיך באַלד צעגיסן דער לבנה׳ס שיין...

אין אַ לבנה נאַכט

פאַרהילט האָט דאָס וועלדל אַ זילבערנער נעפּל,
באַהאַלטנדיג דאָרטן אַ שטיק פון דער נאַכט,
און איבער די פעלדער, די בלייכליכע שטרעקעס,
געשוועבט האָבן ויידענע שאָטנס פאַרטראַכט.

אין לופט האָט געציטערט אַ צערטליכע ווייסקייט
פון בענקשאַפט, און טרויער און שטילן פאַרדרוס,
אַזויווי די בלאַסקייט אויף מיידלשע באַקן,
וואָס גאַרן אַ ווייכן, אַ וועקנדן קוש.

פאַרווינגדיג שטיל זיינע זילבערנע וועלן,
איז ערגעץ אַ טייכל געשוואומען פאַרבענקט,
און שווימענדיג, נעצן געפלאָכטן פון שטראַלן,
וואָס האָט אים די קאַלטע לבנה געשענקט.

פון ווייטן געצאַנקט האָבן פייערלעך קליינע —
דאָס האָט ערגעץ שטיל וואו אַ דערפל גערוט.
אין לופטן געווייהט האָבן וואַרעמע ווינטלעך
און ליבליך געסודעט: ווי אַליין איז דאָ גוט...

* *
*

עס רוקט זיך אַליין נענטער און נענטער די נאַכט,
ווי אַ שוואַרצער, אַ ריזיגער אָדלער.
אָ, ליבסטע, מיך שרעקט זי, עס שרעקט מיך איר בליק,
זי קוקט, ווי אַ בלינדער מיט אָפענע אויגן,
און ס׳דוכט זיך די אויגן, זיי זעען, ווי מיר
און אפשר נאָך טיפער און בעסער ...
עס שרעקט מיך דאָס וועלדל, וואָס שיינט, ווי אַ פלעק
אויפ׳ן טונקלען, בלאָליכן הימל...
וואָס טוט זיך איצט דאָרטן
און וואָס פאַר אַ סוד
וועבט זיך צווישן די ביימער,
וואָס שטייען אין דעקעס אין שוואַרצע געהילט,
און שווייגן און קוקן פאַרשטיינערט אַראָפּ
צו די שוואַרצע פאַרגליווערטע שטריכן ?...

עס ווייזט זיך אַ שטערן, אַ צווייטער נאָך אים...
און ווינקען...
צו וועמען, מיין ליבסטע?
עס שרעקט מיך, אָ, טאָמער פאַלט איינער פון זיי
צו דער ערד און ווערט פלוצלינג פאַרלאָשן, —
דאַן אויבן אין הימל וועט פעלן אַ שטערן,
און אונטן וועט ווערן נאָך מערער מיט איינעם
אַ קאַלטן, פאַרלאָשענעם קערפער...

עס שרעקט מיך, מיין ליבסטע, די פינסטערע נאַכט,
די געטין פון ריזיגע שאָטנס...

פרילינגס טרויער

דאָס איז שוין לאַנג, מיין קינד, געווען, שוין לאַנג...,
ווען ס׳האָט אין בלאָער לופט דער ערשטער קלאַנג
פון שטילן טרויער איינזאַם זיך צעשפּרייט,
און ערגעץ, אויף אַ פרישן קבר דאַן
האָט קליינע, ווייסע בלומעלעך פון פעלד
אַ קליינע, צאַרטע פרויענהאַנט פאַרזייט.

שוין לאַנג, מיין קינד, געווען איז דאָס, לאַנג,
ווען ס׳איז דאָס ערשטע האַרץ געוואָרן באַנג,
און אין אַ ווייסער זומערנאַכט אַליין
האָט שטיל צווישן שלאַנקע סאָסנעס ווער
פאַרלוירן אין דעם טוי פון גראָז אַ טרער
און אין די שאָטנס אַ פאַרשטיקט געוויין.

געוועזן איז דאָס לאַנג, מיין קינד, שוין לאַנג...
אַראָפּ צו אונז איז אַ פאַרבענקטער גייסט,
וואָס שוועבט אַרום און סודעט תּמיד איין
אונז שטיל אַ סוד פון אַ פאַרגאַנגן גליק,
וואָס ציט אונז, ווי דער בלאָער, ווייטער שיין
פון שטערן, און לאָזט קיינמאָל נישט צו רו,
און וועקט דאָס האַרץ און דריקט פון אויג אַ טרער,
און רופט, און רופט, נישט וויסנדיג אַ וואו.

נאַכט־שטימונג

עס וויינען די טיף־בלאָע הימלען
מיט לויטערע, גאָלדענע טרערן.
די טרערן — זיי פאַלן אין אומעט
פון טונקעלע פעלדער אַראָפּ.

און איבער די טונקעלע שטרעקעס
שוועבט איינזאַם אַ טרויעריגע שכינה
און קלייבט זיי, און קלייבט זיי די גאָלדענע
טרערן צו איר אין איר שויס.

דעריבער פאַרנעמסטו אַ רויש,
ווי פון צאַרטע, פון זיידענע פליגלען;
דעריבער הערסטו, ווי עס בלאָנדזשעט
פאַרטראַכט עמיץ־ווער אויפ'ן פעלד,

און גלייך, ווי עס וועבט זיך אַ גאָלדענער
שנירעלע דורך אין דער לופטן,
באַלד גליטשט זיך אַ זיידענעס ווינטל
אַריבער דעם שלאָפיגן גראָז.

ווייסע נעכט

שלאָף איינעט, מיין ליבסטע, און וואַרט...
באַלד וועלן זיי קומען, די ליכטיגע אָוונטס,
פאַרהילטע אין זיידענע טוליען,
צו שוועבן אַריבער די פעלדער,
אַזוי ווי פאַרכשופטע יונגע בת מלכות,
וואָס האָבן פאַרלאָזט אין ביינאַכטיגע קליידער
די אַלטע צעוואָרפענע שלעסער.
אַ וואַרעמעס ווינטעלע וועט זיי באַגלייטן,
אַ חלום אַ רואיגער וועט זיך צעשפרייטן
און איינוויגן אַלץ אויף דער וועלט.
בייג אָן שטיל דיין קאָפּ אויף מיין אַקסל און דרעמל
און זאָל דיך דאָס וואַרעמע ווינטעלע קושן,
ווי ס'קושט אַ פאַרשלאָפענע בלום.

שלאָף איין, שלאָף איין, פאַרזינק אין חלומות...
פלעכט איין דיין נשמה אין זייערע נעצן
און וואַרט...
באַלד וועלן זיי קומען, די ליכטיגע אָוונטס
צו שוועבן פאַרחלומט אַרום...

אין וואלד

עס וועט אונז פאַרוויגן דער רויש
פון די אַלטע פאַרדרעמלטע סאָסנעס,
אַ שלאַנקע בעריאָזקע דערציילן
וועט אונז די לעגענדע פון וואַלד,
און שטיל אויף אַ הירש אויף אַ וויסן,
צווישן די ערנסטע שטאַמן,
מיט אויגן לבנהדיק גרויסע,
וועט קומען איר צויבערגעשטאַלט.

און ווייט, דאָרטן, ווייט פון דער טיפקייט,
וואו ס'שטייען געפלאָכטן די ביימער,
וועט ברענגען דער עכאָ צוטראָגן,
געהיים אויף די פליגל פון ווינט,
אַ וויטן, פאַרצוווייפלטן קלאַפּן,

גלייך ווי אין אַ טיר אַ פֿאַרמאַכטער,
אַ ליד פֿון אַן׳איינזאַמען נזיר,
אַ רוף, ערגעץ־וואו, אַ פֿאַרשמאַכטער,
אַ ברום פֿון אַ דורשטיגער חיה,
אַ שטים פֿון אַ בלאָנדזשענדעס קינד.

און ביידע, און ביידע צוזאַמען
דאָרט וועלן מיר זיצן און טרוימען
פֿון איינזאַמע הייזלעך, וואָס ס׳שטייען
פֿאַרבאָרגן אין טיפֿקייט פֿון וואַלד;
פֿון יונגע פֿאַרכּשופֿטע פּרינצן,
פֿאַרוואַנדלט אין זינגנדע בוימען,
פֿון פֿייערלעך קליינע, וואָס שוועבן
ביינאַכט אויפֿ׳ן מאָך אויפֿ׳ן גראָען,
פֿון דרייסטע פֿאַרחלומטע ריטער,
וואָס בלאָנדזשען אין נעפּל אין בלאָען.
די שלאַנקע בעריאָזקע פֿאַרטרויען
וועט אונז זייער וואונדערלעגענדע,
און שטיל אויף אַ הירש אויף אַ ווייסן
וועט קומען איר צויבערגעשטאַלט.

די סאַזשעלקע

אין שוים פון פאַרטרויערטע פעלדער, וואָס ציען זיך ווייט אָהן אַנ׳ענדע,
באַהאַלט זיך אַ סאַזשעלקע איינזאַם, באַוועבט מיט אַ שטילער לעגענדע;
עס ציטערט קיין איינציגער קנייטשל ביי איר אויפ׳ן שפּיגל דעם בלאָען,
און ס׳היט איר אַנ׳איינזאַמע ווערבע, פאַרהילט אין אַ נעפּל אַ גראָען.

עס היט זי די ווערבע און וויינט דורך די בלעטער באַהאַלטן, מיט טרערן,
וואָס קאַפּען אַראָפּ אין צעשפּרייטן אַ זילבערנעם קרייז אויפ׳ן וואַסער,
און ווען עס קומט אָן שטיל די נאַכט און צעשפּרייט אירע פינסטערע שאָטנס,
דאַן גייט אויף אין טונקעלן הימל און היט איר אַ שטערן אַ בלאַסער.

און צייטן פאַרנייען און קומען, עס בייטן די פעלדער דעם צודעק —
דאָ רוט זי, אַזוי ווי אַ שטיקל קרישטאָל אויף אַ סאַמעט אַ גרינעם,
דאָ שלאָפט זי, אַזוי ווי אַ שפּיגל פאַרלוירן צווישן דעם קאָרן,
דאָ קוקט זי אַרויס פון בריליאַנטן באַדעקט מיט אַ זילבער אַ דינעם.

און צייטן פֿאַרגייען און קומען, נור אײביג בלייבט רואיג איר שפּיגל,
עס שטערט נישט קיין איינציגער עכאָ דעם טיפֿן, פֿאַרחלומטן שווייגן,
נור אָפּטמאָל נעמט דורך, ווי אַ ציטער, די הויכע פֿאַרקלערטע אַאירן,
און ס׳הייבט אויף דער ווערבע געהיים זיך צו רירן די איינזאַמע צווייגן.

פרילינג

איך ווייס נישט, אוי, וואוהין עס ציט מיך מיין נשמה,
וואוהין עס רופן מיך די בּלאַסע פרילינגסנעכט,
בשעת איך טרעט בּיי זיי אויף די פאַרטראַכטע לאָנקעס,
און זוך בּיים וויטן בּרעג
פון האָריזאָנט מיין וועג.
איך ווייס נישט, נור מיר דוכט: מיר האָט זיך ווען געחלומט
אַ ווילדער גאָרטן, טיף אין אים אַן׳אַלטער שלאָס,
אַ בּלאַסע פרילינגסנאַכט גערוט האָט אויף די בּיימער
און מילד צעוויקלט שטיל די בּלעטלעך, וואָס אויף זיי,
און דורך דעם העכסטן דעמב האָט שטאָלץ געקוקט אַ טורעם
אין וויטן, בּלאָען רוים מיט פענסטער העלע צוויי.
און פלוצלינג האָט פון זיי זיך איינער דאָרט פאַרלאָשן
און אויפגעמאַכט האָט אים אַ צאַרטע פרויענהאַנט,
און איך האָב צוויי דערזען פאַרטרוימטע, בּלאָע אויגן,

אַ לענגליך=ווייס געזיכט פון מירמלשטיין געטאָקט,
און ווי אַ כשוף האָט זיך ווייך פון דאָרט געצויגן
אַ שטילע מעלאָדיע און עפּעם מיר געזאָגט.

איך ווייס נישט, נור עס ציט, עס ציט מיך מיין נשמה...
פאַרכשופּט בין איך אין די בלאַסע פרילינגסנעכט...

האַרבסט־שטימונג

ווי שטיל עס צעלײגן זיך טרויריגע שאָטנס.
אַ ווינטעלע ציטערט צווישן די צווייגן.
פֿאַרמאַך דײנע אויגן, מײן ליבסטע, און לאָ׳מיר
אַ מעשה׳לע שפּינען אין האַרבסטיגן שווייגן.

דו זײַ די בת מלכּה, און איך דער בן־מלך.
אַ צערטליכער טרוים וועט אונז ביידן פֿאַרוועבן, —
אין ערגעץ אַ פּאַלאַץ, וואָס טונקט זיך אין וועלדער,
פֿאַרחלומטע וועלן מיר אײנזאַם דאָרט לעבן.

דו הערסט, ווי עס רוישן די ביימער אין דרויסן,
אַ וואָלקן פֿאַרציט זיך אַריבער די שטערן,
אַ בייזער מכשף וועט פּלוצלינג ערשײנען
און וועט אונזער מאַרמאָרנעם פּאַלאַץ צעשטערן.

דער יונגער בן־מלך וועט ערגעץ פֿאַרבלאָנדזשען
און האַלדזן פֿון אומעט אַ פֿעלדזן אַ האַרטן;
אין צעלט פֿון אַ פֿאַסטוך וועט זיין די בת־מלכּה
און עלנט פֿאַרלאָזן איר ליבסטן ערוואַרטן.

נאָר בלייבן אין מדבּר וועט ער. אויף זיין קבֿר
וועט שטיין זיך אַנ'איינזאַמער דאָרן געבויגן.
און שטיל אין אַ פֿינסטערער נאַכט דער בת־מלכּה
וועט צומאַכן רואיג אַ פֿאַסטוך די אויגן.

נישט שרעק זיך, מיין ליבסטע, פֿאַרגעס אָן דער ענדע
פֿאַרזינק אין חלומות דיין האַרבסטיגן שווער
עס גיט אַזוי זעלטן אַ שיינע לעגענדע,
וואָס ס'זאָל נישט פֿאַרהילט זיין אין אייביגן טרויער.

דער ערשטער שניי

ווייסינקע שנייעלעך ווינגן זיך, ווינגן זיך,
טאַנצנדיק שטיפעריש לוסטיק און פריי.
עפּעס איז יום־טובדיק ניי.
אויף די מויערן
האָט זיך אַ שמייכל צוליינט
און פאַרצויגן די גראָע, פאַרשטיינערטע טרויערן
מיט אַ באַוועגליכן ווייסן וואוּאַל.
טיף אין די גאַסן באַוועגן זיך
כוואַליעס פון מענטשן
אין זילבערנעם גלאַנץ.
די יוגנט שפּאַצירט.
און ס׳קושן און פאַלן די קלינקע שנייעלעך
אויף וואַרעמע, ראָזיגע, מיידלשע פּנימלעך;
פאַרשעמטע, מיט שטיפעריש־קינדישע שמייכעלעך

פאַלן און קושן זיי שטיל אין די ליפּעלעך,
פלעכטן אויף זייערע זיידענע לאָקן
פון בלומען אַ קראַנץ.
פאַלן און קושן,
פאַלן און קושן
און ווערן צעגאַנגען אין קוש.

עס וויגן זיך, וויגן זיך ווייסינקע שנייעלעך,
טאַנצן, און פאַלן און פאַלן...

II

פון אידישן געסל

דאָס ענגע געסל האָט פאַרהילט אַ זיידן שאָטן,
אַ וואַרעם ווינטל האָט די הייזעלעך פאַרוויגט.
ווי קליינע קינדערלעך, דערשראָקענע צוזאַמען,
אַ דעכל ביי אַ דעכל שטייען זיי געדריקט.

אַ מילדער, געלבער שיין צעגיסט זיך פון די פענסטער
און וועבט זיך היימליך איין אין פאָרהאַנג פון דער נאַכט.
פון אַלטן קלויסטער קומען איינזאַם ווייטע קלאַנגען,
וואָס שוועבן אויף דאָס ענגע געסעלע פאַרטראַכט.

ווי שטיל עס איז אַרום... עס ציטערן די שטערן.
די שכינה אָטעמט אָפּ אין טיפן בלאָען רוים.
אַ שמייכל שוועבט אויף איר פאַרטרויערט בלאַסן פנים
און אויף דעם געסל רוט אַ בענקענדיגער טרוים.

יוגנט

אַ שטילער קלאַפּ אין טיר... אַ צערטלעכער געלעכטער...
אַ שעמעוודיקער קוש... אַ לייכטער דריק אין האַנט...
אַ פענסטערל אַ קליינס... אַ ביימעלע אַ יונגס...
אַ ווייכע באַנק פון גראָז, וואָס טוליעט זיך צום וואַנט...

אַ טונקל־בלאָ געוועלב מיט גינגאָלדענע שטערן...
אין שטילקייט פון דער נאַכט דאָס זשומען פון אַ גריל...
אַ ווייטער רויש, וואָס קומט צושווימען פון דעם טייכל...
אַ ווינטעלע אַ שטילס, וואָס גליטשט זיך אויפן גראָז...

דער ברעג פון האָריזאָנט, וואָס הייבט שוין אָן צו בלייכן...
אַ ווייסער טיול, וואָס הילט דאָס ענגע געסל איין...
אַ לעצטער לאַנגער קוש... אַ שטילער קלאַפּ אין לאָדן...
און נאָכדעם ווייטע טריט, וואָס קלינגען אָפּ געהיים.

תשעה־באָב

עס האָט נישט דער הימל געקאַנט דעם טרויער פאַרטראָגן,
און שטיל זיך אין שטראָמען פון ליכטיגע טרערן צעגאָסן.
אָהן דונערן, צנועהדיג, האָבן די טראָפּנס גענידערט פאַרלאָזן,
אַזוי ווי זיי וואָלטן אַ שטילעס געבעט פאַר אונז זאָגן.

דערנאָך האָט אַ שטראַל אַ פאַרשעמטער די דעכלעך די נאַסע
און יעטווידעס שטיינדל און וואַסער אין געסל מיט גינגאָלד באַפּליטערט.
אין לופט האָט קיין איינציגער קלאַנג און קיין איינציגעס ווינטל געציטער׳ט,
פאַרגליווערט, אַזוי ווי דער טרויער אויף פנימער בלאַסע.

און ס׳האָט זיך געדוכט, אַז אין ליכטיגן לופטן וועט פּלוצלינג:
אַ זאַמדיגער מדבר מיט עטליכע פאַלמען זיך ווייזן,
אַ חורבה אַנ׳אַלטע, פאַרוואָקסן מיט ווילדע, מיט טרוקענע גראָזן,
און אָנגעלענט דאָרט, אין אַ ווינקל, אַ יונגפרוי, פאַרוויקלט אין ווייסן.

לעגענדע

דערשראָקענע, שטילע, פֿאַרטוליעט אין שאָטנס,
פֿאַרטיפֿטע אין זיך, אין דער אייגענער שוואַרצקייט,
צעציען זיך רייען פֿון פֿינסטערע הייזער
און בילדן אַ גאַס נאָך אַ גאַס.
און טיף אין די גאַסן אויף פֿייכט־קאַלטע שטיינער
מיט באָרוועסע פֿיס און צעריסענע קליידער,
גייט אומ׳עט אַ הויכער, אַ בלאַסער, אַ דאַרער,
מיט אָפֿענע, בלינדע, פֿאַרצויגענע אויגן
און זוכט עפּעס שטיל מיט צעצויגענע פֿינגער,
און זוכט אָהן אַנ׳אויפֿהער און זוכט...
און ווייט, ביי דעם ברעג פֿון די הונדערטער גאַסן,
שטייט איינזאַם אַ קליינע, פֿאַרלאָזענע חורבה.
די טיר מיט די פֿענסטער פֿאַרשלאָגן מיט ברעטער,

פון װעלכע עס קוקט דורך די שפּאַלטן אַרױס
צו די גאַסן אַ געהײמניס אַ שטומע:
בײטאָג מיט אַ פינסטערן בליק פון אַ טױטן,
בײנאַכט מיט אַ בײזן, אַ רױטליכן אָפּשײן,
אַזױ װי דער שײן פון אַ שׂרפה אַ װײטע,
װאָס ציטערט בײם ברעג האָריזאָנט.

און װען אױפ׳ן טורעם, װאָס טונקט זיך אין הימל
שלאָגט צװעלף, און דער שײן פון די שטערן װערט העלער,
גײט צו דאַן דער הױכער, דער בלינדער צום חורבה,
מיט ליפּן געפּרעסטע פון צער,
און קלאַפּט אין די קלײנע, פאַרשלאָגענע פענסטער,
און רופט דאָרטן עמיץ, און בעט דאָרטן װעמען,
און זוכט אין זײן אײגענעם עכאָ אַן׳ענטפער.
נור ס׳ענטפערט אים קײנער פון דאָרטן...
אַ שטומע, װי פריער, בלײבט אײנזאַם די חורבה,
פאַרשלאָגן, פאַרװיקלט אין נאַכטיגע שאָטנס,
באַהאַלטנדיג טיף דאָס געהײמניס, װאָס קוקט
דורך די פינסטערע שפּאַלטן אַרױס...

און װי עס װערט ליכטיג, דאַן װערט פון דעם הױכן
אַ קלײנעס, אַ שװאַכעס, אַ זעעװדיג מענטשל,
װאָס װאַנדערט אַרום מיט אַ פּעקעלע סחורה
און האַנדלט און קױפט און פאַרקױפט.
נור װי עס װערט פינסטער און פּוסט אין די גאַסן,

דאַן וואַקסט ער אויס ווידער אַ הויכער, אַ בלאַסער,
מיט אָפענע, בלינדע, פאַרצווייגענע אויגן,
און זוכט עפּעס שטיל מיט צעצווייגענע פינגער,
און זוכט אָהן אַנ׳אויפהער און זוכט...

אמר אביי

אינדרויסן איז פרילינג, אינדרויסן איז וואַרעם.
עס ציִען זיך שטראַלן, ווי גאָלדענע פעדים,
ווי גליקליכע רגעס אין אייביגן אומעט,
און נעמען, ווי אָרעמס פאַרליבטע, אַרומעט,
און גלעטן די באַקן, און קושן די אויגן,
און ווערן אין ליכטיגע נעצן צעצויגן.

אינדרויסן איז פרילינג, עס שמייכלט די זון
דורך די בלאָטיגע שייבלעך פון אַלטן בית־מדרש:
אַ פאַליע פון גאָלד האָט פאַרשעמט דעם נר־תמיד,
ער קוקט איצט אַרויס פון די שטראַלן די יונגע
אין כעס מיט זיין אייביגן רויכיגן פלעמל,
אַזוי ווי אַן־אַלטער אַ שוואַכער קנאי,
אויף פרייליכע יונגע צעלאָזענע קינדער.

אַפילו דער יאָרצייט, וואָס ברענט אויפ׳ן עמוד,
האָט ערגעץ באַהאַלטן זיין שיין נאָך אַ טויטן,
אַזוי ווי צווישן אַ מחנה צדיקים
אַ שטילער, פאַרשעמטער, פאַרטריבענער זינדער.
ווי גוט עס איז איצט אויפ׳ן לאָנקע, ווי וואַרעם...
דאָס וואַסער אין טייכל — ווי קלאָר און ווי זויבער!...
אַרום אויף די פעלדער צעשפּרייט זיך אַ צויבער.
און דאָ, אין בית־מדרש איז אַלץ נאָך פאַרטרויערט,
אַנ׳אייביגער צער פון די ווינקעלעך לויערט,
און קוקט מיט פאַרדרוס אויף די שטראַלן די נייע,
אוי, אמר אביי! אוי, אמר אַביי!

נור קומען די נאַכט וועט מיט זילבערנע שטראַלן,
מיט וואַרעמע ווינטלעך, מיט גוטע חלומות,
און איך וועל פאַרמאַכן די אַלטע גמרא,
פאַרלאָזן דעם גרויסן, פאַרקלערטן בית־מדרש
און גיין אויפ׳ן לאָנקע, וואו גרעזעלעך וואַקסן.
דאָרט וועלן שוין וואַרטן אויף מיר פיר באַקאַנטע:
מיין טייערע ליבע, מיין שיינע הדסה,
אַ ווערבע אַ שטילע, אַ טייכל אַ קלאָרעס,
און אויבן אַ גוטע לבנה אַ בלאַסע.
דערווייל איז נאָך טאָג, די גמרא איז אָפן...
האָב כח אויף וואַרטן, האָב קרעפטן אויף האָפן
און לערן, ביז קומען די שעה וועט די פרייע...
אוי, אמר אביי! אוי, אמר אביי!...

זכרונות

אַ קליינע שטוב ביים ברעג פון שטאָט,
אַ בוים פון ווילדע בערן,
וואָס האָט שוין שטיל הכנעהדיג
פאַר זיך גענומען דאָרן.

אַ באַנק פון גראָז און שטרויכן צוויי
פאַרהילט אין ווייסע בליטן;
אַ גרינער טאָל מיט פרישן היי
און מיט אַ טייך אין מיטן.

אָט שפרייט זיך אויס, פון גאָלד געוועבט,
אַ ליכטיגער פרימאָרגן;
דאָס הייזל רוט מיט גרינס באַדעקט
און קוקט אַרויס אָהן זאָרגן.

אָט זע איך דאָרט אַ פענסטערל —
אַ שטיקל בלאָער הימל,
אין גרינס געפּאַסט און שטיל באַהויכט
מיט שאָטנס פון אַ דרימל.

איך וויים דאָס אָרט, דאָס גליקליך אָרט,
וואָס איך האָב שוין פאַרלוירן;
דאָס איז די היים, די שטילע היים
פון מיינע יונגע יאָרן.

דאָס איז דאָס לאַנד, דאָס טרוימען-לאַנד,
וואו איך פלעג אין מיין יוגנט
ביי יעדן שטראַל אַ ברודער זיין,
ביי יעדער בלום אַ קרוב;

דערגרייכט דעם הימל מיט'ן האַנט,
געשמועסט מיט די שטערן
און אין די שטילע פרילינגסנעכט
פלעג איך דעם וועלט-גאַנג הערן.

די שפּראַך פון יעדעם גרעזעלע
האָב איך דאַן גוט פאַרשטאַנען;
דעם וועג פון יעדן ווינט געוואוסט, —
וואוהין ער גייט, פון וואַנען.

געהאַט האָט דאַן פאַר מיר אַ זין
דאָס אַלץ, וואָס האָט קיין ענדע;
דער סוד פון בלום, דער הימעלסרוים
געווען איז איין לעגענדע.

מיר איז באַקאַנט געווען אַלץ,
קיין זאַך נישט פרעמד פון וויטן;
דער שעפער פון דער גאַנצער וועלט
פלעגט פאַר מיין קליינעם פענסטערל
אין זיין מרכבה רייטן.

אַ רגע רו

ווי אויף פֿליגל ווינגט מיך ווידער
זי די שטילע רגע רו.
מיינע ברעמען פֿאַלן נידער
און מיין זעלע טראָגט זיך צו.
לייכטער ווערן מיינע גלידער,
אויפֿ'ן שטעג פֿון שטילער רו...
לייכטער ווערן מיינע גלידער,
אויפֿ'ן שטעג פֿון שטילער רו...

עמיץ זינגט באַקאַנטע לידער
מיט אַ נאָענטן ליבן קול,
און עס סודעט ווער פֿאַרטרויליך
וואונדער מעשיות פֿון אַמאָל.
ווי אַ וואַסער זומט עס פֿריילעך

אין אַ ווייסן מאַרמאָר שאָל,
ווי אַ יאָמער קלינגט עס גרוילּיך
אין אַ טיפֿן וויסטן טאָל.
שאַרפֿער, שאַרפֿער ווערט מיין אויער
פֿאַר דעם ליב באַקאַנטן קול;
שאַרפֿער, שאַרפֿער ווערט מיין אויער
פֿאַר דעם ליב באַקאַנטן קול.

און איך קום אין לאַנד פֿון חלום
אין דער שטילער יוגענט לאַנד.
דאָרטן הייננט דער גאָלדנער עפּעל
איבער דער גן עדן וואַנט.
דאָרטן שטראָמט דער קוואַל פֿון לעבן
אויף אַ דימענטענעם זאַנד.
און די ציגעלע, די ווייסע,
עסט דאָרט מאַנדלען פֿון מיין האַנט.
העלער ווערן מיינע אויגן
אין דעם שטילן חלום לאַנד.
העלער ווערן מיינע אויגן
אין דעם שטילן חלום לאַנד.

III

אידיליע

איך וויל, אַז מיין ליבע זאָל ווערן געשלאָסן
אין ערגעץ אַנ׳ענגן, אַ אידישן געסל,
וואו ס׳שטייען די הייזלעך געדריקט, ווי אַ סטאַדע
פון שעפּסן, ווען ס׳שרעקן זיי וועלפישע ציינער.
אַנ׳עדות זאָל זיין די לבנה, און קיינער,
חוץ איר, זאָל נישט קענען פאַרנעמען די קושן,
וואָס וועלן זיך טראָגן וואָס העכער און העכער
צום ליכטיגן הימל, צום בלאָליכן אָפּגרונט,
וואוהין עס וועט קוקן מיט בליקן פאַרבענקטע
די, וועלכע כ׳וועל שענקען מיין ליבע.

און ווען איך וועל גיין מיט מיין ליבסטע שפּאַצירן,
זאָל אונז נישט באַלייטן דעם נאַכטיגאַלס טרעלן,
נור שטיל זאָל זיך טראָגן פון ערגעץ אַ וויטן,

אַ טונקל־באַלויכטענעם, נידריגן פענסטער
אַ שטילער, פאַרטריערווערטער אידישער ניגון,
וואָס זאָל אין אַ חלום אַ ווייטן פאַרוויגן,
אַ חלום פון זיסע און צערטליכע פיינען
און טיפע, נאָך נישט קיין באַוואוסטע פאַרלאַנגען,
וואָס שוועבן, ווי עכאָס פון איינזאַמע קלאַנגען,
פון וועלכע עס וועבט זיך מיין ליבע...

און זיין זאָל מיין ליבסטע אַ בלאַסע, פאַרקלערטע,
מיט אויגן פאַרחלומטע, אָפענע, צאַרטע,
און בלאָע, אַזוי ווי אין פרילינג דער הימל,
וואָס קוקט דורך אַ דורכזיכטיג׳ שלייער פון טיולן;
די לאָקן — צעוואָרפענע, זיידענע, שוואַרצע,
וואָס זאָל באַזוימען איר פנים דעם בלאַסען,
וואָס רעדט נישט פון טויט און פון בלומען, וואָס וועלקן,
נור עפּעס פון שטילע, באַהאַלטענע קרעפטן,
וואָס רייסן באַהאַלטענערהייט זיך צום לעבן,
אין פערל פון ריינע, קרישטאָלענע טרערן,
וואָס פאַלן, און פאַלן פון ליבע.

און זיין, וויל איך, זאָל זי אַ טאָכטער פון יענע
געבויגענע, פינסטערע, אָרעמע הייזלעך,
וואו ס׳לעבט און עס ליידט די זעל פון מיין אומה,
וואו ס׳רעדן פון שמערצן נור בליקן נור שטומע.
און האָבן זאָל זי אויך אַנ׳אַלטינקע מאַמע

מיט אויגן, וואָס וויינען און קושן צוזאַמען,
מיט ביינינגע הענט, וועלכע האַלטן אין גלעטן,
מיט טרוקענע ליפּן, וואָס שעפּטשען נור ברכות.
און ליב זאָל זי האָבן איר אָרעמער מאַמען, —
דער, וועלכע וועט בענטשן מיין ליבע.

און שטיל, אין אַ קליינינקן קאַמער, אין ערגעץ
אַ קליינעם, געבויגענעם, פינסטערן הייזל
זאָל אונז דערנאָך בענטשן אַ גרייזגראָער זיידע,
וואָס וועט אונז דעם חלום פון פאָלק איבערגעבן,
צו טראָגן אים ווייטער מיט גלויבן אין לעבן.
און מוטיג, געאָרעמט זאָל איך מיט מיין ליבסטער
אַוועקגיין צום ליידענדן פאָלק און אים שענקן
די אייביגע, הייליגע ליבע...

חלומות

אָ, זיי, מיין געליבטע, אַ צאַרטע לעגענדע,
פאַרכשוף מיין האַרץ מיט אַ טרוימענדן בליק,
זיי ווייט און געהיים און פאַרחלומט, אַזוי ווי
אין פריליננסנעכט ווייסע די ברעגעס פון הימל,
וואָס ציען, זיך גלייך ווי זיי וואָלטן באַהאַלטן
אין בלאָליכן שלייער אַ גאָלדענעם גליק.

פאַרהיל מיך אין נעפל פון בליענדע לאָנקעס,
באַהאַלט זיך אין שאָטן פון רוישיגן וואַלד,
און ווינק מיר פון הימל מיט פינקלענדע שטערן,
און בלאָנדזשע באַהאַלטן צווישן די זאַנגען,
און זינג מיט די קוואַלן מיר שטילע געזאַנגען,
און סודע מיר צאַרט דורך די שלאָפיגע גראָזן,
און זאָל זיך, מיט בלאָליכע שטראַלן באַגאָסן,
פון ווייטן מיר ווייזן דיין שלאַנקע געשטאַלט.

פאָרגעפיל

עס איז אונזער ליבע, מיין ליבסטע,
געקומען ביינאַכט מיר צו חלום,
געקליידעט אין שוואַרצן, אַ שטאָלצע
און בלאַס איז געווען איר פנים.

אַ קראַנץ פון פאַרטריקנטע בלעטער
באַדעקט האָט איר קלאָר־ווייסן שטערן,
און ס׳האָבן באַצירט אירע ברעמען
צוויי ריינע קרישטאָלענע טרערן.

מיט ליפּן, פון ווייטאָג געדריקטע,
האָט זי איבער מיך זיך געבויגן,
און איבער איר קאָפּ איז דער טרויער,
ווי אַ קראָע אַ שוואַרצע געפלויגן.

דערוואַרטונג

געפאַלן איז אויף מיר
אַ שאָטן פון דיין קלייד,
אַ לייכטער זיידנשאָרך
האָט אויפגעדריקט מיין האַרץ.
איך שטיי אַליין און האָרך,
מיין זעל גייט אויס פון פרייד,
און עמיץ סודעט מיר:
זי גייט, זי גייט, זי גייט!...

אָט הער איך דיינע טריט,
אָט דוכט מיר, דיינס אַ האַנט
באַרירט מיין ברעם, און גלעט,
און מאַכט דאָס אויג מיר צו;
איך הער דיין צאַרטע שטים,
זי זינגט, זי קושט, זי רעדט
און טיף, און טיף אין מיר
וואַקסט אויס אַ שטיל געבעט...

פאַרשוועכטע ליבע

אין שוואַרצן נאַכט האָב איך דיין האַרץ פאַרנומען,—
זיין קלאַפּן איז געווען אַזוי באַקאַנט —
און פּלוצלינג איז די פינסטערניש צעשוואומען...
מיך האָט באַרירט דיין ווייס געשניצטע האַנט.
דו ביסט געקומען.

פון וואָלקן האָט אַ בלאָער שיין גערונען;
די בוימער האָבן וואונדערליך געבלייכט;
דער לאַנדשאַפט האָט אַ דעמערונג פאַרשפּונען.
עס האָט דיין בליק מיין איינזאַמקייט געווייכט
און איך האָב זיך געפונען.

פון וואָלקן־שפּאַלט געוואונקן האָט אַ שטערן,
איך האָב געקושט זיין סודותדיגע ליכט,

וואָס האָט געשיינט געפינקלט אין די טרערן
פון דיין פאַרליבט געזיכט.
און ס׳האָט מיין האַרץ אין אָנגעשטרייינגטן הערן
זיך אויף דער זון געריכט.

גלייכגילטיג אָבער איז דער טאָג געקומען.
דיין קאָפּ איז מיד געלעגן אויף מיין ברוסט.
איך האָב דעם וייטן רויש פון שטאָט פאַרנומען
און וואָכעדיג געוואָרן איז מיין לוסט.
אַ פרוי בייב ברעג פאַרקויפט האָט בינטלעך בלומען
זי האָט מיין סוד געוואוסט.

דו ביסט אַוועק

דו ביסט אַוועק אַליין בין איך געבליבן,
נור נישט די ערשטע ביסטו אין מיין וועג,
נישט איינע וועט פֿאַרבייגיין מיך און ליבן,
און זוכן וואו אַ רואיגערן ברעג.

אַ לייכטטורם בין איך, וואָס שטייט פֿאַרוואָרפֿן
אויף אַ וויסטן אינזל ערגעץ־וואו, —
עס קאָן מיין ליכט אין נאַכט קיין וועג נישט ווייזן
עס קאָן מיין ליכט דערציילן נור פֿון רו.

דו ביסט אַוועק, אַליין בין איך געבליבן.
נישט איינע וועט נאָך אָפּשטעלן מיין ליכט,
נישט איינע וועט נאָך קומען און פֿאַרלאָזן,
נישט איינער וועט באַלייטן מיין געדיכט.

איך ווייס...

איך ווייס, אַז דו וועסט שוין צו מיר מער נישט קומען,
און אפשר ביסטו בײַ מיר קיינמאָל געווען,
דאָס האָט נור דער פרילינג באַשאָטן מיט בלומען
מײַן גאָרטן,
און איך האָב דײַן בילד דאָרט געזען.

דער קאַרשנבוים האָט זיך פאַרוויקלט אין ווײַסן,
דעם בעזבוים באַדעקט האָט אַ דופטיגער שניי,
און איך בין געגאַנגען די שנייבלומען רײַסן
פאַרנאַכט —
און געפונען דײַן שאָטן אין זיי.

אַ קוועלכל אַ קליינס האָט געפּליסט אין מײַן גאָרטן,
אַ ווערבע געהיט האָט זײַן קלאָרן קרישטאָל,
בײַם שײַן פון לבנה אַוועק בין איך דאָרטן

ביים ברעג —
און דערהערט, ווי אין חלום, דיין קול.

איך ווייס, אַז דו וועסט שוין צו מיר מער נישט קומען,
און אפשר ביסטו ביי מיר קיינמאָל געווען,
דאָס האָט נור דער פרילינג באַשאָטן מיט בלומען
מיין גאָרטן
און איך האָב דיין בילד דאָרט געזען.

לעצטע גרוסן

ווי ווייט דו זאָלסט נישט זיין, וועל איך דיר שיקן גריסן.
דו ביסט די לעצטע, וואָס דערמאָנט מיך אָן אַ היים.
און אויסער דיר — וויל קיינער מיך נישט וויסן,
און אויסער דיר — דערמאָנט מען מיך דאָ קוים.

און זאָל איך וועלן דאָ אָהן דיר אַ ווינקל האָבן,
און זאָל מיין קאָפּ, חוץ דיר, דאָ אויפזוכן אַ שוים, —
וויים איך נישט, וואו מיין זיידע ליגט באַגראָבן,
וויים איך נישט, וואו עס איז מיין טאַטנס הויז.

מיין וועג צוריק צום וויג איז פול מיט טיפע גריבער,
און אָפּגעברענט איז שוין דעם זיידנס שול פון לאַנג.
און אויב איך בענק נאָך וואָס — איז עס צו דיר אַריבער.
און אויב איך זינג נאָך ווען — צו דיר איז מיין געזאַנג.

אין וועג

צי ווייס זי דען, וואו איך דערמאָן זי,
צי זעט זי אין איר חלום איצט:
אַ שלאָפּינן וואָקזאַל אַ גרויסן,
אַ פּוסטן פּאַלאַץ אין דער וועלט,
און מיך לעם אים אַליין אינדרויסן,
איר נאָמען שטאַמלענדיג פון קעלט
גלייך ווי אַן׳אָפּגעריסן בלעטל,
וואָס טראָגט זיך זוכנדיג זיין בוים,
גלייך ווי אַ וואַנדערער, וואָס שטאַמלט
אין וועג דעם נאָמען פון זיין היים.
אָ, מאָרגענרויט פון וויטן מזרח,
דו דרינגסט דאָך אומעטום אַריין,
געפין דאָס פענסטער פון מיין ליבסטע
און ברענג מיין גרוס איר מיט דיין שיין.

און אויבֿ זי שלאָפֿט — אַ ווייסער פֿאָרהאַנג
פֿאַרשטעלט איר פֿענסטערל געוויס —
דאַן ציטער אויף אין זיינע פֿאַלבֿן
און זאָל דער ציטער זיין מיין גרוס.
און אפֿשר איז זי וואַך ? — איר באָבֿע
פֿלעגט אויכ'עט אויפֿשטיין מיט דיין ליכט
און פֿון אַנ'אַלטן קרבֿן־מנחה
צו גאָט אַ תּפֿילה אָפּגעריכט.
און אפֿשר איז זי איצט מתפּלל
צום טיפֿן טרויער, וואָס אין מיר.
דאַן גליטש זיך דורך אירע לאָקן
און שטער די תּפֿילה נישט אין איר.

אַ חלום

אַ פרעמדע שטאָט, אַ נעץ פון גאַסן,
איך גיי און גיי און זוך אַ טיר,
וואָס זאָל מיין שטילן קלאַפּ דערקענען
און זאָל זיך עפענען פאַר מיר.

איך גיי פון שטוב צו שטוב אָהן ענדע,
ביי יעדער בלייבט די טיר פאַרמאַכט;
אָט קלאַפּ איך, דוכט זיך, אין דער לעצטער
און בעט אַנ׳אָפּרו אויף דער נאַכט.

איך שטיי און קלאַפּ, עס פאַלן שאָטנס,
עס ציען וואָלקנס זיך אין הויך,
אָ, גאָט, די לעצטע טיר זי רירט זיך...
עס פרעגט אַ פרויענשטים מיר ווייך.

די טיר זי עפנט זיך אײנגאַנצן,
עס הילט מיך אײַן אַ צאַרטעס ליכט,
עס שטייט אַנטקעגן מײַן געליבטע,
אַ שמייכל שוועבט אויף איר געזיכט.

און האַנט האַלט זי אַ ליכט, די צווייטע —
זי נעמט אַרום מײַן מידן קאָפּ.
איך פֿאַל און קוש דעם שוועל דעם לעצטן
פֿון לעצטן ווינקל, וואָס איך האָב.

וואַנדערער־טרוימען

געגרייט מיט׳ן וואַנדערערשטעקן דאָ שטיי איך
פאַרלאָזן. עס פרעגט מיך נישט קיינער, וואו גיי איך.
און גלייך, ווי אַ פויגל, וואָס ציט זיך צום דרום,
צעשפרייט איך צו דיר אין מיין בענקשאַפט דעם אָרעם
און רוף דיך באַהאַלטן ביי מיר אין מיין זינען;
צי וועל איך געפינען ?

איך האָב דיינע טריט אויפ׳ן גראָז אויפ׳ן ווייכן
ביי מיר אין מיין גאָרטן גענומען אַלס צייכן,
וואָס ווייטער, וואָס ווייטער האָב איך זיי פאַרלאָרן :
דאָ שלענגלט אַ טייכל, דאָ כוואַליעט זיך קאָרן
איך שטיי ביז עס הייבן מיר טרערן אָן רינען.
צי וועל איך געפינען ?

ווער ווייס, וואו מיין אומענדליך וועג וועט מיך פירן,
און בלאָנדזשענדיג, קאָן איך דיין בילד נאָך פאַרלירן,
און קומענדיג ווען צו דיין שוועל שוין אַ מידער,
אַ קראַנקער, צו זוכן אַ רו פאַר די גלידער,
וועל איך פאַר אַ ווינקל, פאַר עסן דיר דינען,
נישט ווייסנדיג וועמען, און בלייבן און פרעגן:
צי וועל איך געפינען?

האַרבסט־זכרונות

„איז דאָס דער לעצטער קוש אין דיינע ווייכע אָרעמס?
עס טוליעט אַזוי ליב דיין לייכטער פעניואַר.
עס ווייסט זיך נאָך געהיים דיין ברוסט פון זיינע שפּיצן
און דריקט מיך אויף דאָס האַרץ מיט שטילן מילדן צער.“

„די אויגן שטראַלן מיר, גלייך ווי די זון אין פענסטער,
דורך טויזנט פאַלבן קוקט דיין שלאַנקער גוף אַרויס,
און ווי אַ ווייסע טויב, דערשראָקן ליגט פאַרגליווערט
דיין שמאָל געשניצטע האַנט אין סאַמעט פון דיין שויס.“

אָ לאָז מיר אָטעמען דעם דופט פון דיינע אַקסלען!
זיי שמעקן גלייך ווי צייטיגע רויזן אַזוי שטאַרק.
זיי בלייבן שטיל אַרויס אין שאָטן פון די לאָקן,
גלייך ווי אַ מאַרמאָר ביוסט אין שטילן אלול פּאַרק.

„אָ לאָז מיר נידערן צו דיינע פיס די שלאַנקע!
ווי יונגע הירשינס צוויי פון ווילדן יעגער מיד
פאַרמאַטערט קוקן זיי אַרויס פון דיינע קליידער
און ציען זיך נאָך רו מיט יעדן שיינעם גליד״...—

דאָס איז שוין לאַנג געווען. ווען האָב איך עס געפליסטערט?
ווען האָב איך זי געקושט? ווען האָב איך זי געגלעט?
פאַרלאָזן שטייט דאָס הויז, דאָרט וואוינען איצטער פרעמדע
און פרעמדע שוועכן איצט די שאָטן פון מיין בעט.

דער הויכער טאָפּאָל שיט מיט טויטע געלע בלעטער,
די פענסטער פייערן אין זונען אונטערגאַנג
אָט שטיי איך פאַר׳ן שוועל און בעט ביי אַלע געטער
און ס׳איז מיר אַזוי גוט, אַזוי אומענדליך באַנג!...

האַרבסט

ווי אומעטיג קאַלט
עס האָט די לבנה דעם נעפּל דורכשטראַלט!
עס האַלט מיך די האַרבסטיגע נאַכט אין די אָרימס
און זויגט פון מיין קערפער די וואַרימקייט אויס.
ווי וואַרים און היימליך געווען איז דיין שויס,
געווען און פאַרשוואונדן...
פייערלעך האָבן אין טאָל זיך צעצונדן.
עס שוואַרצן זיך נאַקעט די צווייגן פון בוים.
דורך זיי קוקט די שטאָט, ווי אַ בלאָליכער טרוים:
די טורמס — זיי הויבן זיך לופטיג צום הימל,
די מויערן טונקלען, ווי פינסטערע ווענט,
פאַרהילט אין אַ נאַסן אַ גרויליכן שימל.

עס קומען צו מיר ווי געמאָסטענע קלאַנגען —

דאָס שלאָגן די זייגערס דאָרט אונטן אין שטאָט:
„געווען און פאַרגאַנגען,
געווען און פאַרגאַנגען".
זיי ציילן מיט יאוש, זיי ציילן מיט שפּאָט.

וואָס רוישט אַזוי הילפלאָז אַרום אויפן באָדן? —
דאָס זיינען די טרוקענע בלעטער פון האַרבסט.
עס האָבן זיי גאָלדענע רעגנס געבאָדן —
איצט פרעסט זיי אַ קאַלטער טויט־שטראַלענדיג נעפּל.
אויך דו האָסט געשמעקט ווי אַ צייטיגער עפּל —
איצט שרעקט מיך די טונקעלע שעה, ווען דו שטאַרבסט.

ווי אומעטיג קאַלט
עס האָט די לבנה דעם נעפּל דורכשטראַלט!
עס האַלט מיר די האַרבסטיגע נאַכט אין די אָרמס
און זייגט פון מיין קערפּער די וואַרימקייט אויס
ווי וואַרים און היימליך געווען איז דיין שוים
געווען און פאַרשוואונדן.

פון שוואַרצע נעכט אַ טרויער צוג

פון שוואַרצע נעכט אַ טרויער צוג
באַגלייט מיין זיין אָהן דיר.
דער לעצטער טראָפּן וויין פון קרוג,
די לעצטע פרייד
איז טויט
אָהן דיר.

ווער איז מיר דאָ, ווער דאַרף מיר דאָ
חוץ דיר, געליבטע מיין?
די גאַנצע וועלט פאַרקויפט און קויפט,
די צייט זי לויפט
און גלייך מיט איר
פאַרשווינדסטו שטיל פון מיר
צום טויער פונ׳ם טויט.

איין רגע נאָר וואָלט איך געוואָלט
אַ קוק געבן אויף דיר,
דערציילן דיר, ווי איך האָב האָלט,
ווי שטיל איך בענק נאָך דיר.
אַ דריק אין האַנט,
אַ גיכער בליק
פון אונטער דיינס אַ ברעם, —
מער דאַרף איך נישט, —
דאָס איז מיין גליק,
דער חלום פון מיין ווינ.

ווען דו וועסט אַוועקגיין

ווען דו וועסט אַוועקגיין תהלים וועל איך זאָגן.
פאַר דעם אַלטן ספר וועל איך זיך באַקלאָגן;
דאָרטן, וואו אַזויפיל טרערן שטילע רינען
איינזאַם וועט מיין טרער איר ווינקל אויך געפינען;
דאָרטן האָב איך קברים טייערע, געליבטע:
עס קוקן שטיל מיין מאַמעס אויגן די באַטריבטע,
און פון יעדער שורה פליסט צו מיר איר תפילה,
פול מיט טרייער ליבע, ווי אַ טרייסט אַ שטילע.
און פאַרנאַכט, אין שעה פון וויכן, מילדן קימער,
צושליסן וועל איך די טיר ביי מיר אין צימער,
אויפמאַכן דעם ספר, און מיט זיין אַלטן ניגון
וועל איך אין מיין האַרץ דעם טיפן צער פאַרוויגן.
און אין חלום וועט מיין טרוים־געליבטע קומען,
נישט אין ווילדע טעניץ, פאַרצירט מיט בונטע בלומען —

אין דער אַלטער שול, דאָרט וואו די ווייבער זיינען,
וועט אַ הייליג׳ שטראַל איר בלאַס געזיכט באַשיינען.
דורך די פענסטער לייכטן וועלן מיר פון אויבן
אירע צאַרטע בליקן, פול מיט טיפן גלויבן.
קיינער וועט נישט זיין, נאָר איך מיט איר אינאיינעם,
אויפגעבונדן מיט אַ ווייטן טרוים אַ שיינעם,
וועלן מיר צוזאַמען, ווייט פון אַלע מענטשן,
בעטן גאָט, ער זאָל די ליבע אונזרע בענטשן.

ווידמונג

כ׳בין פאַרליבט אין דיר, מיין שטילע,
אין די טיפע, שוואַרצע אויגן,
וועלכע האָבן קילע שאָטנס
און לבנהשיין געזויגן.

דיינע הענט, די צאַרטע פינגער —
נאָר פאַר סטרונעס שטיל צו גלעטן
און פאַר שבת־ליכט זיך רויטלען,
ווען די ליפּן ערנסט בעטן,

און די טריט, וואָס שוועבן לאַנגזאַם,
גלייך, זיי וואָלטן ניין באַגלייטן
ביי דעם טאַקט פון טרויערטענער
שטיל אַ מיטה פון אַ טויטן.

טרויערטענער, שטילע לידער
און אַ סוד פון ליכט און שאָטן,
ווייסע טרוימען פון אַ ליליע,
וועלכע ווערט דערנאָך צעטראָטן.

יאָ איך ליב דיך בלום פון טרויער
און דאָס ביסטו, מיין געליבטע,
ווי אַ מלכה שטאָליץ, און אויגן —
פון אַ שכינה אַ באַטריבטע.

דאָס בלוט פון קדושים

דאָס בלוט פון קדושים פליסט אין מיינע אָדערן,
אַ טאָכטער פון מאַרטירער ביסטו, קינד!
מיר מוזן גיין אין וועלט און דאָרטן פאָדערן
גערעכטיקייט פאַר אַלץ, וואָס ליידט אַצינד.

די רו לאָז אָפּ, מיין טייערע, אַנ׳אַנדערן.
נישט אונז געהערט פון שפּראָצונגען די פרייד,
דעם שטעקן נעם, מיין קינד, און לאָ׳מיר וואַנדערן —
די וועלט איז ברייט און פול מיט טיפן לייד.

אונז איז באַשערט דאָס וויסטע פעלד צו אַקערן
פון מענשליך גייסט און מענשליכן געמיט,
מיט הייליג׳ פלאַם דעם דאָרן סנה צופלאַקערן,
נישט האָבנדיג די פרייד בשעת ער גליט,

די גאַנצע וועלט מיט דערנערקרעניק באַקרוינענדיק,
אַליין, אַליין זיך בלוטן אונטער זיי,
די גאַנצע וועלט מיט ליבעגלאַניק באַשיינענדיק,
פאַרגיין אַליין אין דעם נתשמני־ווײ...

דערפאַר האָט נאָט, די גאַנצע וועלט באַשענקענדיק,
באַגנעדיגט אונז מיט יענעם טיפן בליק,
וואָס קען אין תהום פון ליידן, זיך פאַרבענקענדיק,
דערזען דעם גלאַנץ פון וייטן, גרויסן גליק.

דאָס בלוט פון קדושים פליסט אין מיינע אָדערן,
א טאָכטער פון מאַרטירער ביסטו, קינד!
מיר מוזן גיין אין וועלט און דאָרטן פאָדערן
גערעכטיקייט פאַר אַלץ, וואָס ליידט אַצינד.

ווייסע פרילינגס־בליטן

ווייסע פרילינגס בליטן
שיטן זיך און שיטן.
גלייך ווי דיינע טרוימען
וועט מען זיי ניט היטן,
גלייך ווי דיינע טרוימען
וועט מען זיי צעטרעטן.
איינציגע נאָר אפשר
וועט מיין ליבע רעטן;
איינציגע נאָר אפשר
וועט מיין ליד געפינען,
און אין ריימען צאַרטע
דיך מיט זיי באַשפּינען.

אויף די שטילע וועגן

אויף די שטילע וועגן
האָט געשפּרייט אַ רעגן.
אויף די שטילע וועגן,
וואו מיר ביידע גייען,
בליען די קאַשטאַניען,
שמעקן די אַקאַציען,
אָטעמען מיט אָוונט —
פרישקייט די אַלייען.

אויף די שטילע וועגן
נויגן זיך די צווייגן,
קאַפּען גרויסע טרערן
אינם גרינעם שווייגן.
און אין שטערן שימער

מיט אַ צער אַ שאַרפֿן
שפּילן אויף די פעלדער
ווייטע פרילינגס האַרפן.
קלאָגן זיך אין נעפל
מיט אַ יונגנט טרויער
גלייך ווי דו מיין טרייע
אין דיין חופּה שלייער.

ממעמקים

לאָמיר ניט ריידן
און האָבן געדולד.
היילינג די ליידן,
וואָס קומען אָן שולד.
היילינג די ליידן:
זיי לייטערן שנעל,
עפענען הערצער,
און מאַכן זיי העל.

אומעטום הער איך
נאָך הילף דיין געשריי.
זע דיינע אויגן
דערפילטע מיט וויי.
זע דיינע אָרעמס

אין לײדן צעשפּרײט;
אויף שטיקער צעריסן
דײַן קיניגליך קלײד.

נאָר וואָס קאָן איך העלפן,
און וואָס קאָן איך טון;
אויך איך בין אַ קיניג׳ס
פאַרטריבענער זון.
ערגעץ וואו ראָסטעט
פאַרלאָרן מײַן שווערד.
ערגעץ וואו בלאָנדזשעט
מײַן היציגער פערד.
ערגעץ וואו דרעמעלט
פאַרכישופט מײַן חיל,
ערגעץ וואו, טרײַע,
פאַר טויזנטער מײַל.

און איך בין דאָ אײנער
און האָב ניט קײן מאַכט.
קרײַץ מיט די צײנער
אין שלאָפלאָזער נאַכט.
ברעך מיט די פינגער
און יאָמער און בעט,
ווײק אוים מיט טרערן
מײַן אײנזאַמעס בעט.

אָט זע, ווי איך נויג זיך
און קוש דיינע טריט,
וואַש זיי מיט טרערן
פון שווערן געמיט,
שטעק יעדן דאָרן
פון דיר אין מיין לייב.
גיי אויף די וועגן
און זוך זיי און קלייב.

לאָמיר ניט ריידן
און האָבן געדולד.
הייליג די ליידן,
וואָס קומען אָהן שולד.
הייליג די ליידן:
זיי לייטערן שנעל,
עפענען הערצער
און מאַכן זיי העל.

אַ חופּה־ליד

זאָל אין דיין כּלה שוים
מיין לוסט געהייליגט זיין,
גלייך, ווי דער רויטער וויין,
וואָס פּינקעלט אינם כּוס
ביים שיין פון חופּה ליכט.
און זיין זאָל מיין באַגער
פון חלום ניט דערוועקט,
גלייך, ווי עס איז באַדעקט
מיט צאַרטן, ווייסן זייד
דיין מיידעלשעס געזיכט.

און ווען דער כּוס וועט זיין
שוין ליידיג פונ׳ם וויין,
און פול מיט שטילן פּיין,

װעט ליגן זײַן קריסטאָל
צערשמעטערט צו דער ערד;
אָ גלויב, עס איז דער שטויב
פֿון דער פֿאַרבליאונג נור,
װאָס נאָך איר צאַרטן שפּור
איז ערשט דאָס צײַטיגע
און זאַפֿטיג׳ פֿרוכט באַשערט.

און װען דײַן יונגפֿרוי האַרץ
װעט װײנען פֿון פֿאַרדרוס,
װען צו דײַן שלאַנקן פֿוס
װעט ליגן אָפּגעפּליקט
דאָס ריינע יוגענט בלאַט;
אָ גלויב, עס איז אַ פֿרײַנט,
אַ ברודער און אַ מאַן
מיט דיר מײַן קינד פֿאַראַן,
װאָס ליבט און בויט מיט דיר
אַ בנין עדי עד.

די הייליגע בשורה

אין דער בלאָער אָוונט־ווייטקייט,
מיט אַ ליבליכער מוזיק,
ווערט דער צויבער־טרוים פֿאַרגאַנגען
פון מיין העלן יונגט־גליק.
שלאַנקע, יונגע סילועטן,
קרענץ פון בלומען זעט מיין בליק
און אַ ווייטער פלייטן־עכאָ
קומט מיין אויער נאָך צוריק.

אויף מיין אַקסל פיל איך, ליבסטע,
ווי עס כוואַליעט זיך דיין האָר,
און דיין האַנד, אין אָוונט־בלויקייט,
ציט זיך, ווי אַלבאַסטער־קלאָר.
ווילסט פֿאַרהאַלטן די זכרונות

פון דעם נאָך פֿאַרגאַנגען וואָר,
פון דעם זיסן, פון דעם ליבן,
פון דעם איינציק גוטן יאָר.

אָ, געטרייסט זיי, אויגן־שוואַרצע
און מיין ליבע, צאַרטע טויב.
זע, אַ נייע העלע יוגנט
קלאַפּט אין אונזער טונקל־שויב.
פון דיין מוטער־שויס, אָ, טרייע,
שפּראָצט־אַרויס אַ נייער בוים,
וועלכער הויבט זיך אויף צום מאָרגן
ווי אַ נייער יונגער טרוים.

הייליגער טרויער

דורך אַלע געפֿלען שמייכלט מיר דיין געזיכט
און שטראַלט אין ליכט
פֿון ווייטן, ווייכן טרויער, —
עס איז דער גלאַנץ פֿון אַ געהייליגט פּיין,
וואָס הילט אונז איין
אין לייכטן ליכטן שלייער.

אַזוי שמייכלט ווייך אַ מוטער צו איר קינד;
אַ הייליגער דערמאָנט אַזוי זיין זינד;
אַזוי באַגריסט דעם תּליון אַ מערטירער;
די יוגנט שמייכלט צו אַזוי דעם טויט;
אַזוי צעשטראַלט די ליבע זיך אין נויט,
און געטער ווערן אין דעם ליכט געבוירן.

גלויבן

עס האָט דער טויט צו מיר
זיין שוואַרצע האַנט געצויגן,
אַנטקעגן האָבן שטיל
געלויכטן דיינע אויגן.
האָסט צו מיין גלויבן מיר
אַ גאָלדנעם בריק געשלאָסן.
איך האָב אַ פעלד דערזען
מיט זונען ליכט באַגאָסן
און קאָרן בלומעלעך,
ווי טראָפּנס הימל בלוי.
די רו האָט ווייך געוויגט
מיט ווינטיגע הענט די זאַנגען,
פון תבואה האָט צו מיר
אַ קינד געשמייכלט ראָז.

איך האָב דאָס קינד געבענטשט,
די זאַנגען און דעם גראָז —
און ווייטער, גלויבנדיק,
מיין טונקעלן וועג געגאַנגען.

IV

* *
*

מיין ליד איז געפֿאַנגען אין ריטם פֿון טרויעריגע, שטילע געזאַנגען,
עס סודן די ווערטער, ווי בלעטער וואָס וועלקן און פֿאַלן פֿון בוים;
עס ציען זיך פֿערזן נאָך פֿערזן, ווי בייטן מיט שפּעטיגע זאַנגען
פֿון אונטער אַ הימל אַ גראָען, וואָס זיפּט מיט אַ רעגנלע קוים.

אַזוי ווי אַ מחנה יתומים, וואָס בלאָנדזשען אָהן טאַטן אָהן מאַמען
אַזוי זוכן אום מיינע לידער אַ זעלע, וואָס זאָל זיי פֿאַרשטיין.
און שטיל אין דער וועלט, מיט דער עלנטער איינזאַמער שכינה צוזאַמען,
באַקלאָגן זיי פֿאַר זיך דעם חרבן און זוכן אַ טרייסט אין געוויין.

פֿאַרוואָגלט אייך, לידער, פֿאַרוואָגלט! געפֿינט וואו אַ שול אַ פֿאַרלאָזטע,
וואו ס'דאַווענען די פֿייגעלעך שחרית, און מעריב — דער נאַכטיגער ווינט.
פֿאַרוואָגלט אייך! טאָמער געפֿינט זיך נאָך דאָרטן אַנ'אויג אַ פֿאַרטרערטע
און ס'מורמלט נאָך, „טאַטע“ און „מאַמע“ אויף אידיש אַ אידישעס קינד.

מיר וועלן פֿאַרבלייבן אין שול

מיר וועלן פֿאַרבלייבן אין שול
ווען די טריט פֿון דעם לעצטן אין ווייט וועט פֿאַרשווינדן,
און ס'וועט דעם נר־תּמיד פֿאַרלעשן דער ווינט,
דאַן וועלן מיר ווידער זיין ליכטל אָנצינדן.
מיין קינד!
עס טאָר זיך נישט לעשן,
מען טאָר נישט פֿאַרגעסן
צו שטעלן אַ יאָרצייט דער שכינה פֿון פֿאָלק.
מיר וועלן פֿאַרבלייבן אין שול.

און שחרית, און מנחה און מעריב פֿאַר אַלע
דאַן וועלן מיר דאַוונען און בעטן אַליין,
און ווען עס וועט קומען פֿון שבת די כּלה,
דאַן זאָלסטו פֿאַרמיידן געוויין.

מיין קינד!
מען טאָר נישט באַטריבן,
זי איז אונז געבליבן
דער איינציגער פריינט פון אַמאָל.
מיר וועלן פאַרבלייבן אין שול.

די שול דאַרף קיין עולם פון טויזנטער מענטשן —
פון אייביג אָן היטן יחידים איר פראַכט.
זי וועט, ווי אַ מאַמע, אונז טוליען און בענטשן,
ביז וואַנען ס׳וועט קומען די אייביגע נאַכט.
מיין קינד!
נאָך אונז וועלן זינגען די פייגעלעך שירה,
דער נאַכטווינט, ער וועט אונז באַוויינען אין חצות,
פאַרנאַכט, אין דעם שיין פון די פורפורנע שטראַלן,
וועט סודן שטיל נעילה אַ טרוקענער גראָז.
מיר וועלן פאַרבלייבן אין שול.

געשטאָרבן דער לעצטער בעל־תּפילה

געשטאָרבן דער לעצטער בעל־תּפילה,
פֿאַרשלאָסן שטייט איינזאַם די שול.
די פֿענסטער פֿאַרשלאָגן, און שאָטנס
פֿאַרשעמטע זיי מאַכן זי פֿול.

עס ליגט ווי אַן׳אייביגער טרויער
אַריבער די נאַקעטע ווענט
און אונטער דער קרוין פֿון כּהונה
פֿאַרבראָכענע רוען צוויי הענט.

געשטאָרבן דער לעצטער בעל־תּפילה,
נישטאָ ווער צום עמוד זאָל גיין;
עס לעשט זיך און צאַנקט דער נר־תּמיד
ביי זיך אין זיין ווינקל אַליין.

און שטיל אויף די טרעפּלעך פון אָרון
די שכינה אַנ'עלנטע שטייט;
איר קאָפּ איז געבוינן אין טרויער
און שוואַרץ, ווי די נאַכט איז איר קלייד.

און ס'דוכט, אירע ליפּן זיי מורמלען
אַ שטילעס, אַ לעצטעס געבעט,
און ס'הערט זיך אַ שטים פון פּרכת:
צו שפּעט, מיין געטרייע, צו שפּעט!...

וואו זאָל איך בעטן

וואו זאָל איך בעטן,
ביי וועמען, ביי וועמען ?
ווער וועט מיין איינזאַמע תּפילה פאַרנעמען ?
דער איינציגער בלייבט מיר דער אַלטער פּרכת,
דער אַלטער, פאַרשטויבטער,
ביי אים אין די פאַלבן
פאַרבאָרגן מיין פּנים וועל איך און אָהן כּחות
איינדרעמלען.
און זאָל אין מיין חלום דער ציידע מיך זאַלבן
פון כּוס, וואו עס רוען די אייביגע טרערן;
דערביי זאָל ביי יעטווידער שטענדער אַ שאָטן
פון קדוש־השם ביי אַ ליכט שטיין געבוירן.
אַ ציטער פון פלעמלעך
און אויגן פול גלויבן

צו מיר, צו דעם עלנטן זאָלן זיך הויבן;
און שטיל מיר פֿאַרטרויען די הייליקע סודות
און זיין פֿון מיין תּפֿילה די איינציקע עדות.
ווער וויים ?
אפֿשר וועט זי שוין זיין נאָר די לעצטע
און קלאַפּן די לעצטע אין הימלישן טויער,
וואָס וועט זיך נאָך איר שוין אויף אייביק פֿאַרמאַכן,
אַזוי ווי די טיר פֿונם אַלטן בית מדרש
אַזוי ווי דער סידור, וואָס ליגט אויפֿ׳ן עמוד,
אַזוי ווי דער אָרון, וואו ס׳רוען די ספֿרים,
אַזוי ווי אין האַרצן ביי מיר איז דער טויער.

אַ תּפילה

אָ, גרויסער גאָט!
איך בעט דאָך אַזוי ווינציג.
ווי קליין עס איז און נישטיג מיין באַגער:
אַ קבר גיב מיר נאָר,
וואו איך זאָל רואיג ליגן,
און פאַלן זאָל אויף אים
מיין איינן קינדס אַ טרער.
און וויסן זאָל איך, ווען איך וועל מיין אויג פאַרמאַכן,
אַז אונטער יענעם בוים, וואָס וועט מיין רו באַשיצן,
וועט אין אַ זומערטאָג אַן׳אוראייניקל זיצן
און לעזן שטיל פון מיין מצבה שטיין
דעם נוסח דאָרט, געקריצט אין שפּראַך פון מיינע אבות,
און לעזנדיג, די ווערטער טאַקע פאַרשטיין.
ניין!

איך דאַרף נישט דיינע הימלען...
אויב זיין אַ שאָטן איז מיר דאָ באַשערט,
נעם צו בײַ מיר די אייביקייט פון אויבן
און שענק מיר דאָ
אַ ווינקל אויף דער ערד.
דאָס איז די ערגסטע שטראָף:
צו שטאַרבן אויף די וועגן,
נישט וויסן, וועלכער פוס
וועט טרעטן אויפ'ן אָרט,
וואו ליגן וועט מיין קאָפּ
און שוועבן מיינע טרוימען,
וואו אָפּקלינגען אין לופט
וועט שטיל מיין לעצטעס וואָרט.

פאַר אַ מאָנאַסטיר

הויכע, ווייסע ווענט און קליינע שטילע פענסטער,
ערטערווייז מיט פאָרהאַנגען פון גרינס פאַרשטעלט;
אַ צאַרטער, ראָזער שיין, אַ מילדער ווינט פון אָוונט —
דאָס איז פון טרוים און רו דער אייביגער געצעלט.

אָט פלאַמט אין יעדער פענסטער אויף אַ קליינעס ליכטל
און אויף די ביימער פליסט דורך זיי אַ שטיל געבעט;
עס ציטערט אויף אַ גלאָק און שיקט אַ גרוס די פעלדער
און ס׳דוכט מיר, אַ מאָנאַך שטייט אויף פאַר מיר און רעדט:

אַלע, אַלע ערטער האָבן מיר פאַרנומען,
אַלע ווענט האָבן מיר פאַרשטעלט פאַר דיר...
דו וועסט מוזן, ליבער, דו וועסט מוזן קומען,
ווי אַ וואַנדרער קלאַפּן שטיל אין אונזער טיר.

ווען דו וועסט פֿאַרלירן דאָרט דאָס לעצטע ווינקל
און קיין בליק וועט מער נישט גלעטן דיין געזיכט,
דאַן וועסטו אין אונזער פֿענסטער זען אַ פֿינקל,
אין דיין קאַמער וועט זיך אָנצינדן אַ ליכט.

קיינער, קיינער וועט נישט שטערן דיר דיין רו, —
מער נישט, ווי די גרינע ביימער רוישן דאָ,
דורכ'ן פֿענסטער וועסטו זען נור פֿעלדער תּבֿואָה
און דעם אומבאַגרענצטן, טיפֿן הימלסבלאָ.

דו וועסט אַלץ פֿאַרגעסן, דיינע טרוימען וועלן
פֿון דיין פֿאָלק דעם חורבן נישט באַווייזן מער;
אַ פֿאַרוועלקטע ליליע אין אַ כּוס מיט וואַסער
וועט בשעת דיין תּפֿילה איינזאַפּן דיין טרער.

צווישן די זאַנגען

צווישן די זאַנגען,
פון טרויער געפאַנגען,
זוך איך אַ שטעגל, וואָס פירט צו אַ היים.
די זון איז פאַרגאַנגען...
עס טראָגן זיך קלאַנגען
פון קלויסטער צו מיר
און זאָגן:
„ביי אונז איז אַ היימאַט פאַר דיר...
עס שטייט אונזער טורם
באַשיצט פון אַ שטורם
מיט דעמבעס אוראַלטע,
וואָס היטן זיין רו.
מיר וועלן דיך וויגן,
אויף גראָז וועסטו ליגן,

עס וועט אונזער ניגון
דיר וועבן דעם חלום
פון אייביגער רו...“

די קלאַנגען זיי זיינען געוואָרן אַנטשווינגן;
איך זע נאָר דעם גאָלדענעם צלם פון טאָל.
ער פינקלט אין פורפור,
און ברענט, ווי אַ פלאַקער
און שפריצט אויף דיביימער מיט בלוט און מיט שטאָל.
אָט דוכט מיר, אין שאָטנס, צווישן די שטאַמען
שטייט אויף מיט'ן פינקלענדן נעפל צוזאַמען
אַ גרייז־גראָער מאַן מיט אַ שטעקן אין האַנט.
די אויגן פול טרערן, מיט בלוט אויפ'ן שטערן,
איין האַנט אין דער לופטן, ווי זי וואָלט זיך ווערן
אַנטקעגן דער ווייסער, דער קלויסטערשער וואַנט.
אָט עפנט זיך, דוכט מיר, דער טויער פון קלויסטער.
פון ווייטן באַווייזן זיך רייטער אויף פערד,
אַפריער רייט איינער פאַרוויקלט אין שוואַרצן,
עס פלאַמט, ווי אַ פאַקל, זיין שטאָלענער שווערד.
עס טראָגן זיך טענער פון אָרגל.
דער רייטער דערגענט זיך צום אַלטן, וואָס ציטערט פאַר שרעק.
עס וואַרפט די לבנה איר זילבערנעם אָפּגלאַנץ
און ווייזט אים צווישן די שטאַמען דעם וועג.

עס טראָגן זיך טענער, עס צינדן זיך ליכטער,
עס פלאַמען די פענסטער פון קלויסטער אַרום.

אָט הייבט ער, דער שוואַרצער, זיין שווערד אויפ'ן אַלטן,
דער אַלטער ווערט שטאָלצער, פאַרגליווערט און שטום.
עס שלייכן מאָנאַכן פאַרוויקלט אין ווייסן,
עס ציען זיך מאָגערע פינגער און רייסן
אומשולדיגע ליליען פון טויאיגן גראָז.
דער שווערד האָט דערגרייכט ביז'ן ברוסט פון דעם אַלטן,
עס רוקט זיך זיין ברוסט צו דעם שאַרף צו דעם קאַלטן.
די ליפּן זיי פלוכן דעם שוואַרצנס געבאָט.
עס שימערט דאָס בלוט אויף די ליליען די ווייסע,
עס ציטערט דער קלויסטער פון לעצטן „אחד!"

— — — — — — — — — — — — — —

די נאַכט איז אַראָפּ
און פאַרלאָשן די שטראַלן, —
דאָס בילד איז פאַרשוואונדן.
לעם מיר אויף אַ זאַנג
האָט שטיל זיך צעפינקלט אַ טראָפּן אַ קלאָרער
און קוקט אויף מיר עלנט, און קוקט אויף מיר באַנג.
און ערגעץ פון וויטן דערגרייכט מיר אַ בת־קול
אַזוי ווי אַן עכאָ... מיר דוכט, אַז איך הער:
זוך וויטער דיין היימאַט;
נישט דאָ וועסטו רוען,
וואו ס'טראָגן זיך תּפילות
ביים גלאַנץ פון געווער,
וואו יעטווידער קלאַנג איז דיין זיידנס אַ קללה
און יעטווידער טראָפּן — דיין זיידנס אַ טרער.

שבת חזון

אין שוואַרצן טו זיך אָן, מיין פריינט,
און גיי אַרויס מקבל־זיין
די מלכּה שבת מיט דיין צער
אין שטילן, ראָזן נעילה־שיין.

און ווען זי וועט מיט שטילע טריט
אַדורכגיין אונזער אָרעם נאַס,
צינד אָן מיט טרויער אירע ליכט
און זאָל דיין אויג פאַרבלייבן נאַס.

און נאָכדעם גיי אַרויס אין פעלד,
און הער זיך צו צום אָוונטקלאַנג
און זאָג: דער פרעמדער גאָרטן בליט,
פאַרוועלקט איז אונזער שוין פון לאַנג.

און זאָג: די חורבה איז פֿאַרלאָזט,
עס ברומט שוין נישט אין איר קיין טויב,
דער שיינער טרוים פֿון אויפֿבויען
דערשטיקט האָט זיך אין אַלטן שטויב.

און ווען עס וועט דער לעצטער שטראַל
פֿאַרגיין, דאַן קום אין שול צוריק,
באַהאַלט זיך אין אַ ווינקל שטיל
און האַלט אַראָפּגעלאָזט דיין בליק.

אין שוואַרצן טו זיך אָן, מיין פֿריינט,
און גיי אַרויס מקבל־זיין
די מלכּה שבת מיט דיין צער
אין דעם נאָך בלאַסן נעילה־שיין.

אַ צער פון טויזנט דורות...

אַ צער פון טויזנט דורות ליגט אויף מיר,
דער גרויסער פּיין געשטעמפּלט האָט מיין שטערן,
מיין טייערע, ווער ווייס צו איך וועל ווען
דעם שופר פון מיין אויסלייזונג דערהערן!

מיין טייערע, איך ווייס נישט, וואָס איז שווער,
צו הבל׳ס טויט, צו קין׳ס לאַנגעם לעבן,
נאָר מיך באַשטראָפט אין צווייען האָט מיין גאָט:
ער האָט דעם צער פוןביידן מיר געגעבן.

אַליין בין איך פון אַלעמען פאַרשעמט
און טראָג אויף זיך די זינד פון אַלע מענטשן.
וואו נעמט מען, זאָג, די כּחות פון אַמאָל, —
אין פייער גיין — און גאָט פון דאָרטן בענטשן!

פֿאָראויס איז גאָרנישטאָ...

פֿאָראויס איז נאָר נישטאָ, דער וועג וועט זיין אומענדליך...
באַהאַלט זיך ערגעץ וואו, און גיב זיך אָפּ דיין טרוים.
נישט וואַרט אויף אים, מיין פֿריינט, ער וועט צו אונז נישט קומען —
דערשלאָגן ליגט ער ביי די טויערן פֿון רוים.

נישטאָ קיין רחמים מער; דער הימל איז פֿאַרשלאָסן;
די שכינה איז אַוועק, געלאָזן אונז אַליין.
און גרויס איז אונזער צער, ער שטייגט אַריבער וועלטן,
און מיר, מיר זענען מיד אַנטקעגן אים און קליין.

דער ייִדע איז שוין טויט, די ליכט אין שול פֿאַרלאָשן,
דאָס לעצטע אויג פֿאַרמאַכט, די לעצטע וואַנט צעשטערט.
איין טרייסט איז נאָך פֿאַראַן: עס וועט מיט אונז צוזאַמען
אויך אונטערגיין די לעצטע גאולה פֿון דער ערד.

פאַר דיינע אַלטע חרבות...

פאַר דיינע אַלטע חרבות שטיי איך פול מיט מורא,
און גלויב, עס וועט אין זיי אַ גרויסער נס געשען...
ווער ווייס, צי שרייבט מען איצט נישט דאָרט אַ נייע תורה
און פּלוצלינג וועט די וועלט אַ נייעם ליכט דערזען.

ניין, ניין, ניט קלאַפּ, ניט רוף אין פרעמד־פאַרמאַכטע טירן —
אַ נייער נביא וועט נאָך אויפטרעטן דיין שוועל
און וועט די גאַנצע וועלט אין דיינע וועגן פירן
און הייסן טרינקען פון דיין אַלטן וואונדערקוועל.

אָ, גאָט, דערנענטער שוין דעם נס, און זאָל ער קומען, —
עס בייגן זיך די קני פאַר מידיקייט און צער,
זאָל ווידער אויפבליִען דער וואַנדערשטאָק מיט בלומען,
זאָל ווידער אויפטון זיך דער העלער רחמים־שער.

לאָזט אונז וויינען

לאָזט אונז וויינען אין די ווינקלען —
יעדן מענטש פאַר זיך אַליין.
אין דער איינזאַמקייט צעפינקלען
זיך די טרערן הייליג ריין.
צופיל גרוים איז יעדנס אומגליק,
אַז אַ צווייטער זאָל פאַרשטיין.
לאָזט אונז וויינען אין די ווינקלען —
יעדן מענטש פאַר זיך אַליין.

לאָזט אונז שווייגן אויף די קברים,
ווי די מתים שטומע דאָרט —
פאַר דעם סוד וואָס זיי באַהאַלטן
ווערט פאַרגליווערט יעדעס וואָרט.
נאָר די שטיינער קאָנען שרייען

פון דעם שווידערליכן אָרט.
לאָזט אונז שווייגן אויף די קבֿריב,
ווי די מתים שטומע דאָרט.

לאָזט אונז אין די ווינקלען טראַכטן —
פֿרעגט נישט קיינעם, וואָס מען טראַכט, —
אַזוי טראַכט אין זיין פֿאַרמאַכטן
קאַמער אין דער לעצטער נאַכט,
אַ פֿאַרמשפּט׳ער צום תּליה
און אַ זעלנער פֿאַר דער שלאַכט.
לאָזט אונז אין די ווינקלען טראַכטן —
פֿרעגט נישט קיינעם, וואָס מען טראַכט.

פֿאַרשווּעכטער שווייגן

וואָלט אונז דאָס בלוט אין די לײַדן דערהויבן,
וואָלט עס אַ ליכט אין אונז הייליג געצונדן —
דאַן וואָלט איך גלויבן,
דאַן וואָלט איך גלויבן
און מיט אַ שמחה געבענשט מײַנע וואונדן.

וואָלט אונז די שאַנד ווי אַ קרבן גערייניגט,
וואָלט איך עס שטאָלץ אויפ׳ן שטערן געטראָגן,
גלײַך ווי אַ קרוין,
ווי אַ שימער פון אויבן,
גלײַך ווי אַן אָפּגלאַנץ פון אויבּיגן טאָגן.

קברים, אָ, קברים
אומענדליכע רייען!
וואָלט אַרום אײַך כאָטש אַ מדבר געשטומט —

דאן וואָלט צווישן פאַרשטיינערטע רייען
אַ דורשטיגער לייב פון נקמה געברומט.

קברים, אָ, קברים
אומענדליכע רייען!
פינסטערע אייביג פאַרצוויפעלטע נעכט!
אָ, די געשרייען, די בעטלער־געשרייען, —
זיי האָבן דעם הייליגן שווייגן פאַרשוועכט!

גלאַט אַזוי

ניִשט קיין שאַל פון טראָמפּייט,
ניִשט קיין פּאָן האָט געווייהט,
ניִשט קיין פערד האָט געיאָגט,
ניִשט קיין פייל האָט געקלאָגט, —
אויפ'ן פעלד ווייט און וויסט
גלאַט אַזוי, ווי דער מיסט,
האָבן מיר זיך צעליינגט,
אינם אייגענעם בלוט אויסגעווייקט.

ניִשט פאַר לאַנד, ניִשט פאַר גאָט
האָט גערונען דאָס בלוט —
גלאַט אַזוי,
ווי אַ וואָרם פון טראָט,
ווי אויף וועגן דער גראָז

— אָהן פֿאַר וועם, אָהן פֿאַר וואָס,
גלאַט אַזוי...

נאָר איין זאַך טוט אונז באַנג:
וואָלט פֿון אונז כאָטש אַ שלאַנג
אויף די וועגן אַרוים
און געביסן מיט גיפֿט
קליין און גרוים,
— סס׳ען יעטווידער בלוט,
— נישט פֿאַר כּעס, נישט פֿאַר ווײ
גלאַט אַזוי!...

משיח

עס קלינגען די קייטן ביים טויער פון רוים —
דאָרט זיצט ער מיט אָפענע וואונדן.
זיי ווייטיגן, קינד מיינס, מיט אונזערע לייד,
און ווערן נישט קיינמאָל פאַרבונדן.

און טויזנטער יאָרן פאַרגייען אַזוי
אין שטילע יסורים ביים טויער,
און טיף אין אים קלייבט זיך דער אייביגער ווי,
און ס׳וואַקסט אַלץ דער אייביגער טרויער.

נאָר תשעה־באב, ווען עס קומט האַלבע נאַכט,
און פול ווערט מיט רחמים דער הימל,
דאַן פאַלן צוויי שטערן אַראָפּ, און ער ווערט
פאַרוויגט אין אַ הייליגן דרימל.

דאַן נידערט די שכינה אַראָפּ אויף זיין קאָפּ
און קושט אים מיט ליבע אין שטערן,
און טרייסט אים און ווייזט אים די גאולה אין טרוים,
און ווײנט מיט באַהאַלטענע טרערן.

* *
*

מיין פאָלק, עס געהערט מיין נשמה דיין טרויער.
אַזוי ווי די שכינה אין שוואַרצן פאַרהילט.
וועט זי אייביג זיצן מיט בענקשאַפט ערפילט
ביי דיר אויף דיין אַלטן צעוואָרפענעם מויער...

און דאָרט, אויף די חורבות פון בלאַסליכע שטראַלן
וועט זי איינזאַם שפינען מיין צערטליכעם ליד,
וואָס וועט דיך דערגרייכן פאַרחלומט און מיד,
און שטיל אין נשמה, ווי פערל צעפאַלן...

מיין ליד וועט אַן׳איינזאַמע תפילה דיר ווערן,
אַ בעכער פאַר דיינע פאַרלאָזענע טרערן;
מיט אים וועסטו וועבן דיין טרויריגן ניגון,
מיט אים וועלן מאַמעס די קינדער פאַרוויגן!...

* *
*

דאָס זיינען, טייערע, די זיידנגעוועבטע,
די ווייסע העמדלעך, מיט בלוט באַפלעקט;
די שטילע מעשיות פון מיין בלאַסער שוועסטער,
וואָס האָבן תמיד מיך פון שלאָף געוועקט.

זיי פלעגן מחנות'ווייז אַרום מיין וויגל
באַוואַכן, שוועבנדיג אין שטיל געוויין;
און פאָכנדיג מיט איר פאַרבלוטיגט פליגל,
צוקאָפּנס פלעגט ביי מיר די שכינה שטיין.

אין לאַנגע ווינטערנעכט, אין גרויסן שווייגן,
בשעת עס יאָמערט נור דער ווינט אין גאַס,
אין נעכט פון פרילינג, ווען די יונגע צווייגן
דערציילן, וויגן זיך, פון טויען נאַס —

ווי זומערפייגעלעך פון אַלע פאַרבן
באַפאַלן אָוונטצייט אַרום אַ ליכט,
געסודעט האָבן זיי: „נישט לאָז אונז שטאַרבן!“
און שטיל געטוליעט זיך צו מיין געזיכט.

דער שוועסטערס מעשה׳לעך, דער קלאַנג פון קלויסטער,
דאָס יאָרצייטפלעמל אין דער אַלטער שול,
די אַלע עדות פון מיליאָנען לעבנס —
מיט גייסטער פלעגן זיי מיך מאַכן פול.

און בין־השמשות־צייט, ווען מתים וואַכן,
און קליינע קינדער הערן פרעמדע טריט
און טירן געמען זיך אַליין פאַרמאַכן, —
באַפאַלן פלעגן זיי דאַן מיין געמיט.

V

עלילת דם

נאַכט און שטערן און דאָס רוישן
פון אַ ווייטן קוואַל אויף שטיינער;
גרינע ווענט פון בלעטער פּייכטע,
און דעם ווינטלס טריט די לייכטע
אויף די שפּיצן פון דיביימער...
אַ געשלענגלט׳ וועג אַ גאָלדנער
צו אַ טיר מיט מעש באַשלאָגן;
איבער איר אַ בילד אַ הייליגס,
קוים באַלויכטן מיט אַ לעמפּל
אין דעם שאָטן פון אַ גרויסן
און אַנ׳אַלטן, גראָען טעמפּל.

נאַכט און שטערן. אין דעם שוואַרצן
אָפּגרונט פון די אַלטע דעמבעס

פינקלען אויף אין טוי פון אָוונט
בלעטער גרינע, רויט באַזוימטע.
ביי אַ פאַקלגלאַנץ אַ ווייטן,
אין אַ ווינקל שטיל באַהאַלטן,
סודן זיך אין פרילינגסשוויינן
אַ מאָנאַך און צווייַ געשטאַלטן...
— אַליין איז צוגעגרייט?
— דער בעכער
מיט דעם בלוט איז דאָרטן, פאָטער...
— נאָר געדיינקט... דער קלענסטער פעלער!...
— זאָל דער פייכטער קלויסטער קעלער
אונז פאַרשלינגען, אויב מיר וועלן...
— מאָרגן, ווען דער גלאָק וועט קלינגען?
— זייט געזיכערט אויף די מענטשן...
— בענטש אונז, פאָטער!
— גייט אין פרידן! —
אייך וועט שוין דער הימל בענטשן...
— — — — — — — — — — — — —
אויסגעלאָשן איז דער פאַקל...
ווידער שאָטנס, ווידער שטערן
אין דעם פייכטן גראָז דעם וויכן
קאָן מען קוים די טריט דערהערן...

* * *

די זון איז שוין אונטערגעגאַנגען,

עס צאַנקט נאָך אין מערב איר שיין,
באַגלייט פון דריי גאָלדענע שטערן,
איז רואיג דער יום־טוב אַריין.
עס לייכטן די פענסטער אין געסל,
די טישן — זיי שטייען געגרייט;
און שטיל אינ׳ם קלויסטער דעם אַלטן
באַהאַלט זיך און לויערט דער טויט.

די נאַכט קומט אַליין נענטער און נענטער,
עס ברענען די הייליגע ליכט,
אין יעטווידער שטוב שטייט אַ מאַמע,
פאַרדעקט מיט די הענט איר געזיכט.
עס רינען פאַרלאָזענע טרערן
און ווערן אין געסל צעשפּרייט,
און שטיל אינ׳ם קלויסטער דעם אַלטן
באַהאַלט זיך און לויערט דער טויט.

די טרערן זיי ווערן פאַרשוואונדן,
דער בעכער איז, דוכט זיך, שוין פול,
עס שטייען די קינדער און וואַרטן,
דער טאַטע זאָל קומען פון שול.
די פּנימלעך לייכטן פון שמחה —
אין בגדים אין נייע געקליידט —
און שטיל אינ׳ם קלויסטער דעם אַלטן
באַהאַלט זיך און לויערט דער טויט.

פון שניי איז נאָך ווייסער דער טישטוך,
עס ווינקט פון די כּוסות דער וויין,
עס דוכט זיך, אַז אייביג, אַז אייביג
וועט רואיג און ליכטיג דאָ זיין;
עס דוכט זיך, אַז אַלץ איז פאַרגעסן,
פאַרשוואונדן די אייביגע לייד...
נאָר שטיל אין דעם קלויסטער דעם אַלטן
באַהאַלט זיך און לויערט דער טויט.

אָט גנבעט זיך איצטער פון דאָרטן
אַ מענטשל מיט איילינגע טריט.
באַהאַלטן צווישן די ביימער,
פון אויגן פון פרעמדע געהיט
אָט קומט ער שוין נענטער צום געטאָ,
עס הערט זיך פון קלויסטער אַ קלאַנג...
דער טויט האָט פאַרלאָזן זיין ווינקל
און גנבעט זיך שטיל, ווי אַ שלאַנג...

* *
*

פול די שול, די לייכטער ברענען,
אין די פענסטער קוקט די נאַכט...
עס שטייט דער עולם שמונה־עשרה
און האַלט די אויגן צוגעמאַכט...
עס ציטערט יעדערן אין האַרצן
אַ שטראַל פון פרייד און שטילער רו.

פאַרטיפט איז יעדער אין זיין תפילה
און זעט נישט ווי די שרעק קומט צו.

עס זעט נישט קיינער, ווי באַהאַלטן
אַנ׳אורח איז אין שול אַריין
און אין אַ ווינקל, ווי אַ גנב,
פאַרשטעלט, פאַרדעקט זיך פון דער שיין;
ווי שלעכט עס פינקלען זיינע אויגן,
ווי בייז עס שלענגלט זיך אַרום
די ליפּן שטיל אַ לייכטער שמייכל,
און ווערט פאַרשוואונדן נאָכדעם שטום.
אָט ענדיגט זיך שוין באַלד די תפילה.
עס וואַרט דער חזן אויפ׳ן רב,
וואָס שטייט אין מזרח, ווי פאַרגליווערט,
גלייך ווי פאַרזונקן אין אַ שלאָף.
נאָר צייטנווייז לויפט דורך אַ ציטער
זיין שוואַרצע קאַפּאָטע פון זייד
און ס׳רינט אַ טרער אויף זיינע באַקן,
וואָס זענען ווייסער נאָך פון קרייד.

עס שטייט דער רב און זעט נישט קיינעם,
באַהערשט האָט אים אַ שלאָף געהיים.
און שטיל צעשפרייט פאַר זיינע אויגן
האָט זיך אַ מוראדיגער טרוים.
ער זעט: די שול, זי שטייט אין פלאַמען

און פול מיט אידן ביז'ן טיר,
און קיינער קאָן קיין וועג געפינען,
אום זיך צו ראַטעווען פון איר...
עס רופן שרעקליכע געשרייען...
אָט זעט ער, ווי דער דאַך — ער פאַלט.
נאָר פלוצלינג האָט אַ שטראַל אַ ווייסער
די אויגן זיינע ווי באַשטראַלט.
און צו זיין אויער איז דערגאַנגען
אַ קול, וואָס האָט אים שטיל געזאָגט:
— עס דרעמלט נישט און שלאָפט דער היטער
פון די, וואָס זענען דאָ פאַריאָגט. —
און אויפגעמאַכט האָט ער די אויגן.
און פלוצלינג!... גרויסער גאָט!... אָ, גאָט!...
פון נאָס דערנענטערט זיך אַ טומל,
אַ שרעק פאַלט אויפ'ן עולם אָן.
עס קומט אַלץ נענטער צו אַ בייזער קלאַנג פון שווערדן
און שווערע טריט... אַ הויכער קלויסטערשער געזאַנג...
עס ברעכט זיך אויף די טיר... אַ מענגע שוואַרצע מאַסקעס,
פאָראויס אַ גלח מיט אַ צלם אין דער האַנט...
דערשראָקן שיינט דאָס ליכט אין שפיגל פון די קאַסקעס;
עס וואַרפט אַ בייזן גלאַנץ דאָס בלאַנקע מעש פון זיי...
אַ שטיל־פאַרשטיקטער „אוי" —
פאַרגליווערטע געזיכטער...
עס לעשן זיך די ליכט;
דער שאָטן ווערט געדיכטער...

דער גלח נעענט זיך מיט פעסטע טריט אַהין,
וואו ס'שטייט דער אָרון־קודש, שטאָלץ פאַרהילט אין די סודות,
און פלוצלינג שניידט די שטילקייט דורך אַ פרעכע שטים...
עס וואַקסט לעם גלח אויס דער איינגעהילטער אורח,
עס ציט זיך צום פרכת אויס אַ דאַרע האַנט,
אַזוי ווי זי וואָלט גרייט געווען צו זאָגן עדות.
און ס'קלינגען־דורך די ווערטער שאַרף, מיט וואוט:
— אָט דאָרטן, דאָרטן שטייט דער בעכער מיט דעם בלוט...

— — — — — — — — — — — — — —

שאַ... ס'רירט זיך דער פרכת אויפ'ן אָרון;
עס מורמלט יעדערער אַ תפלה פאַר זיך שטיל:
אָ, גרויסער גאָט... נישט לאָז אונז גיין פאַרלאָרן...
וועמעס האַנט — אָ, וואונדער! — עפנט ביידע טירן?
וועמעס ליכט באַלייכט די ספרי־תורות דאָרט?
עס שטייט דער עולם, ווי פאַרגליווערט פון דעם וואונדער...
קיינער וואַגט זיך נישט צו רירן פון זיין אָרט.

— — — — — — — — — — — — — —

לאַנגזאַם, לאַנגזאַם מאַכן אויף זיך ביידע טירלעך פון דעם אָרון,
ווי די טויערן, וואָס פירן אין דער אייביקייט אַריין,
און אין אויסבעט פון די שאַטנס, וואו די ספרי־תורות רוען,
פלאַמט אַ ליכטל אויף אַ קליינס און צעשפרייט אַ געלן שיין,
פלאַמט אַ ליכטל אויף אַ קליינס
נעבן בעכער פול מיט בלוט,
ציטערט אין זיין רויטן שפיגל,
אויף אַ רגע נישט גערוט;

ציטערט, ציטערט, ציטערט, ציטערט...
און פון בימה הייבט זיך אויף,
ווי אַ זייל, אַ איד אַנ׳אַלטער,
און צום אָרון שטייגט ער אויף; —
ד׳באָרד, ווי זילבער ווייס און זויבער,
ווי אַ שטראַל איז יעדער האָר,
און די אויגן פול מיט צויבער,
און דער שטערן הויך און קלאָר;
איינגעוויקלט אין אַ קיטל,
מיט אַ פעלגורט אויף די לענדן...
אָ, דאָס איז דער אַלטער נביא
פון די הייליגע לעגענדן...
אָטאָ נעמט ער אָן דעם בעכער,
הייבט אים העכער, העכער, העכער...
מאַכט אַ ברכה אויף דאָס בלוט...
און דאָס בלוט הייבט אָן צו זידן...
ווערט אין קלאָרן ווייַן פאַרביטן,
און דער ווייַן הייבט אָן צו פינקלען
אין פאַרשיידענע קאָליאָרן,
און ווי דורך אַ בליץ דערשלאָגן,
פאַלט דער אורח קעגן אָרון,
און דער גאַנצער צויבער, פלוצלינג,
ווערט אין שיין פון ליכט פאַרלאָרן.

* * *

מענטשן פיר... אַ טראָגבעטל אַ שוואַרצעס,
אויף אים אַ מת פאַרוויקלט אין אַ טוך...
אַ נאַכט פון אומרו אָטעמט אויפ׳ן שולהויף,
עס ציט דעם אָטעם עמיץ שווער אין אים.
עס טראָגט זיך דורך אַ פלוך. —
דער קלויסטער, וואָס נישט ווייט, הייבט לאַנגזאַם אָן צו קלינגען.
דאָס טראָגבעטל גייט אָפּ און נעענט זיך צו אים.
עס מאַכט זיך אויף אַ טיר, עס צינדט זיך אָן אַ פענסטער,
אַנטקעגן עפנט זיך אַ צווייטע טיר געהיים.
עס פרעגט אַ שטים:
— דאָס האָט מען אים געטראָגן?...
עס ענטפערט ווער: „פאַרשאָלטן זאָל ער זיין״!...

דריי רויטע ליליעס

טירן רירן זיך און קלאַפּן...
עמיץ הויבט אַרויף דעם פאָרהאַנג...
שטילע קלאַנגען פון אַ ציטר,
טריט און לייכטער זייד באַרירונג...
ס'ליגט און הערט דער יונגער ריטער,
ציילט די טריט מיט שטילן ציטער...
— העי, איר, היטער, צינדט אָן פאַקלען! —
האָט ער פּלוצלינג אויסגערופן:
— הער איך גייסטער אין מיין פּאַלאַץ,
אָדער איז דאָס אַ פאַרפירונג? —

איינזאַם האָט דעם ריטערס שטימע
דורכגעקלונגען אַלע זאַלן.
און די טריט — זיי זיינען נענטער,

לייכטער, ריטמישער געוואָרן.
— ווער באַוועגט זיך ? — האָט דער ריטער
נאָך אַמאָל געפרעגט מיט צאָרן :
— ווער באַוועגט זיך ? —
און זיין שטימע
איז אין פינסטערניש פאַרלאָרן.
— איך, — האָט עמיץ אים געענטפערט
און באַרירט זיין קאַלטן שטערן.
— איך, דיין כלה פון וואַרמייזע,
פון דיין שווערד און קרייץ גענומען.
פילסט ? אָט פליסט מיין וואַרם בלוט נאָך
און אָט רינען מיינע טרערן;
פון דעם אידישן בית עולם
בין איך איצט צו דיר געקומען.
שרעק זיך נישט, מיין ליבער חתן
זעסט, אָט האָב איך פון די טויטע
פאַר דער הייליגער מאַדאָנאַ
בלומען דריי געבראַכט דיר רויטע.
זעסט ? — און שטראַלן בלאַסע, קאַלטע
האָבן פלוצלינג זיך צעגאָסן,
און אין זיי האָט שטיל געשוואומען
אַ געשטאַלט, די האָר צעפלאָסן.
— זאָג, דערקענסט מיך ? —
און מיט שוידער האָט דער ריטער
זיינע אויגן אויפגעריסן

און דערקענט... און פול מיט אימה
איינגעגראָבן זיך אין קיסן.

יאָ, דאָס איז די אידיש׳ טאָכטער...
יאָ, דאָס איז די אידיש׳ טאָכטער,
וואָס ער האָט אין שטאָדט ווארמייזע
פון דער חתונה געפאַנגן,
פאַר דער חופה און קדושין
זי געשענדעט און דערשטאָכן,
און דערנאָך אויף חופה שטאַנגען
איר געליבטן אויפגעהאַנגען.
יאָ, דאָס איז זי, יאָ דאָס איז זי...
אירע האָר און אירע אויגן,
אין דער ברוסט אַ וואונד אַ טיפע
און דעם קינדיש קאָפּ געבויגן.
אָטאָ שוועבט זי... קומט אַלץ נענטער
צו דעם ווינקל פונ׳ם צימער,
צו דער בילד פון דער מאַדאָנע,
וועלכע זיצט אין טיפן קימער
מיט דריי ווייסע צאַרטע ליליעס
אין אַ הייליגליכן שימער.

יאָ, דאָס איז זי, יאָ, דאָס איז זי...
און עס זעט דער יונגער ריטער,
ווי די הייליגע מאַדאָנע

ציט איר האַנט אוים מיט אַ ציטער,
גיט דעם מיידל אָפּ די ליליען,
נעמט בײַ איר דרײַ בלומען רויטע,
וואָס זײַ לײַכטן אין דער פינסטער
מיט אַ בלאַסע ליכט אַ טויטע.
יאָ, דאָס איז זי׳...

און אויף מאָרגן,
ווען די זון איז אויפגעגאַנגען,
האָט מיט שרעק דערזען דער ריטער,
ווען ער האָט גענומען קניען,
אין דער האַנט פון זײַן מאַדאָנע
דרײַ בלוט רויטע ליליעס גליען.

די אַנטלאָפענע כלה

רואיג איז אין פּאַקט און ליכטיג,
אין דער גרויסער שטוב איז ציכטיג,
געלער זאַמד איז אויפ׳ן באָדן
און די טישן פול באַלאָדן
שטייען מיט די בעסטע עסנס:
ווייסע חלות, פלעשער ווײַנען,
שיסלען פיש און הינער פעטע,
און די ליכט ווי שטערן שײַנען.
נאָר מען זעט קיין געסט נישט דאָרטן,
רואיג בלאָזט דער ווינט פון גאָרטן,
ווינט די פאָרהאַנגען די ווייסע,
טראָגט אַריין ווי ווייטע קלאַנגען,
גלייך אַ קלאָגן, גלייך אַ שאלן,
גלייך אַן׳עולם וואָלט געשריען:
אָי, די כלה איז פאַרפאַלן!

אין אַ ווינקל שטייט דער חתן,
האַלט אין האַנט זיין ליכט פאַרלאָשן;

בלאַס און איידל קוקט זיין פּנים
דורך די שוואַרץ געקרויזטע פּאות;
טיף צום ברוסט דעם קאָפּ געבויגן,
מיט אַ שרעק אין זיינע אויגן,
שטייט ער אינ׳ם ווינקל חדר,
און די אַטלעסענע קליידער
גיבן איבער שטיל דעם שוידער
פון זיין שלאַנקן דאַרן קערפּער,
וועלכער ציטערט ביי די שאלן:
„אָי, די כּלה איז פאַרפאַלן".

איינער איז ער דאָ געבליבן,
אין אַ ווינקל ווי פאַרטריבן.
אַלע זיינען וואו פאַרשוואונדן,
גלייך אַ ווינט וואָלט זיי צעטראָגן —
ווער אין הויף און ווער אין שטעטל,
ווער צום רב און ווער צום פּריץ,
ווער עס האָט געלאָזט זיך יאָגן
צו דעם וואַלד מיט ווילדן קלאָגן,
מיט געשרייען און מיט שאלן:
— גוואַלד, די כּלה איז פאַרפאַלן!

לאַנגזאַם ציען זיך די שאָטן
פון די טונקעלע קאַשטאַניען,
און מיט זיי צוזאַמען קומען

אַלע געסט און מחותנים.
— זאָגט פון וואַנען ? זאָגט פון וואַנען ? —
פרעגט זיך איינער ביי דעם צווייטן.
— איך פון שטעטל — איך פון פריץ —
— און איך קום פון וועג פון ברייטן,
אומעטום געזוכט, געפרעגט זיך
און קיין איינציג׳ שפור געפונען.
— און דער פריץ ? — זיין בן יחיד
איז אויך היינט פון הויף אַנטרונען,
אויף דעם ווייסן פערד אַנטלאָפן
איז ער גלייך מיטן באַגינען.
— און דער פריץ ? . . . — שמייכלט רואיג,
זאָגט, ער וועט אים שוין געפינען.

שטיל פאַרצווייפלט שטייען אַלע.
ס׳קלאָגט די מאַמע פון דער כלה
און דער טאַטע רייסט זיך קריעה.
מ׳שפאַנט די פערד שוין איין אין וואָגן,
ס׳לייגט דער שמש אויף די חופה
און דער חתן ווי דערשלאָגן
שלייכט מיט מידע טריט צום וואָגן.
טויט פאַרגליווערט איז זיין פנים,
ס׳רינגלען אים די מחותנים,
ס׳קנאַקט די בייטש, עס רוישן רעדער,
ס׳יאָגט אַ שטויב. און פון די סעדער,

װאָס רינגעלט אום דעם פּאַקט, טוט שאַלן
און יאָמערן אַ פרויען שטימע:
— אָי די כּלה איז פאַרפאַלן! —

די נאַכט פאַלט צו מיט קילע טויען;
פון װאַלד נייט אויף אַ האַלבּ׳ לבנה;
ס׳בּלייכן שטיל די ברייטע שטרעקעס
פאַרהילט אין טונקל גרינע דעקעס.
די פערד — זיי שלעפן זיך פאַרשלאָפן,
עס דרעמלען אַלע מחותּנים.
דער חתן זיצט — די אויגן אָפן,
מיט טרערן איינזאַמע פאַרלאָפן;
עס חלומט זיך אים אַלץ די כּלה:
צוויי שוואַרצע צעפּ און פייער־אויגן
און איבּער זיי אַ קלאָרער שטערן,
געשטיצט אויף שוואַרצע ברעמען־בּויגן;
די ווינקלען נאָז צונויפגעבלאָזן,
דעם שלאַנקן קאָפּ אַראָפּגעלאָזן
מיט עפּעס אַ געהיימען שמייכל,
באַהאַלטן אין די פולע ליפּן,
װאָס קאָנען הייס און זינדיק קושן
און הייליק פליסטערן אין היכל.
— מיין זינדיק — הייליגע, געטרייע...
און פלוצלינג... שאַ.. צוויי רייטער פרייע

דעם וואָגן יאָגן נאָך פון הינטן.
עס הילכט דאָס װעלדל זיי אנטקעגן,
עס בוינט דער גראָז זיך אויף ביי די ברעגן,
גלייך ווי עס וואָלטן זיך געטראָגן
צוויי לייכטע ווינטן אויף די ווענגן
— ווער איז דאָס, ווער ? אָ, נאָט אין הימל ! —
דער חתן כאַפּט זיך אויף פון דרימל
און זעט פּאַר זיך צוויי שלאַנקע רייטער
דער ערשטער איז דער יונגער פּריץ
און גלייך לעם אים אַ ביסל ווייטער
אַ שלאַנקע פרוי... אַ בליק... אַ שמייכל...
— אָ, נאָט דאָס איז, דאָס איז מיין כּלה !... —
עס שפּרינגען אויף פון וואָגן אַלע.
אַ ווילדער קרעכץ... אַ פרעך געלעכטער...
— פאַרפלוכטע פון ישראל׳ס טעכטער,
אַ קללה דיר פון אַלע אידן !
— דאָבראַ נאָץ, זשידזשי !
— גריסט דער מאַמען !...
און פּלוצלינג אויפגעמישט צוזאַמען
האָט זיך אַ לאַכן און אַ קלאָגן
און נאָכדעם שטיל פאַרשטומט געוואָרן.
נאָר מער נישט פון דעם חתנס וואָגן
האָט זיך אַ שטימע נאָך געטראָגן,
געווינט זיך אין די בלאַסע שטראַלן
— אָ, נאָט, מיין כּלה איז פאַרפאַלן !...

צו באַדעקנס

צווײ שוואַרצע צעפּ פון צאַרטן זײד,
צווײ שוואַרצע צעפּ פון צאַרטן זײד,
פאַרפלאָכטן איז מײן גליק אין זײ;
דו װילסט מײן טױט, טאָ נעם און שנײד.
צווײ שוואַרצע צעפּ פון צאַרטן זײד.
א, מאַמעשי, צו פילסטו דען מײן װײ? —
עס שנײדט די קאַלטע שער און שנײדט,
דער כּלה׳ס פּנים בלײכט װי קרײד,
זי בײסט די ליפּ ביז בלוט —
— א, מאַמעשי, רחמנות האָב;
דו שנײד דעם קאָפּ מיר בעסער אָפּ,
דאַן װעט מיר גוט זײן, גוט.

קאַפּעליע שפּילט... עס קומט דער רב:
— נו מזל טוב, נו מזל טוב,

דער כּלה־שי באַדעקן —
עס זומט אַנ׳אומעדיגער שפּיל,
די כּלה זיצט און שוידערט שטיל,
גלייך ווי עס וואָלט איר שרעקן.

— זיי גרייט, מיין טאָכטערשי, זיי גרייט. —
— אַ מאַמעשי, איך פּיל דעם טויט;
ער וועט מיר היינט בעפרייען.
ציגנד אָן לעם מיר אַיאָרצייטליכט
און דעק נישט אָפּ מיין בלאַס געזיכט,
און זאָג נישט אויס מיין טרייען.
געדענק, אויב מאָרגן קומט צו דיר
מיין ליבסטער און ער פרעגט אויף מיר,
דאַן זאָג איך בין אַ ווייבל,
איך בין דעם רב׳ס אַ שנור און האָב
אַ הוילע קאָפּ, אַ הוילע קאָפּ
און טראָג אַ ווייסע הייבל

דער חתן גייט, דער חתן גייט,
די מאַמע שווייגט, די מאַמע שטייט
און ציטערט ווי אין פיבער.
זי ווייסט דעם טאָכטערס צער, זי ווייסט;
איר מוטערס האַרץ האָט נאָר איין טרייסט —
עס וועט ווי איר פאַריבער.

די קעניגין מרים

עס בלייכן ביים ווייכן געשימער פון שטערן
די מירמעלנע זיילן פון הורדוס פאַלאַצן.
עס שלאָפן די טורעמס עס לאָזט זיך נישט הערן
קיין קול פון טראָמפייטן, קיין אָפהילך פון טאַטצן.

די פאַלמען — זיי שטייען פאַרגליווערט און שלאַנקע.
די בלומען — זיי שלאָפן מיט בעכערס פאַרמאַכטע.
די ליליען — זיי וויגן זיך לאַנגזאַם, ווי קראַנקע
און דורשטן נאָך טויען מיט שטיינגלעך פאַרשמאַכטע.

פאַרשטומט איז די נאַכט אין אַ שלאָף אין אַ הייסן.
עס הערט זיך קיין ריר. נאָר פון קיניגס טעראַסע
צעטראָגן זיך האַסטיגע טריט און צעשפרייטן
אַג'אומרו צווישן די זיילן, די בלאַסע.

עס ווייזט זיך אַ שאָטן מיט פלאַמיגע אויגן,
עס שוועבט פאַר די ווילן דער מאַנטל פון קיניג.
עס סודעט איין שומר דעם צווייטן: „גיב אַכטונג,
דער קיניג איז ווידער איר גייסט אונטערטעניג"...

— „גיב אַכטונג"! און פלוצלינג צעשניטן די לופט האָט
אַ שטימע פול ליידן, פול אַנגסטן, פול שרעקן:
— מיין מרים, מיין מרים, מיין מרים, וואו ביזטו?
העי, שומרים, גייט גיכער די קיניגן וועקן!

גייט גיכער, גייט גיכער אין שלאָפצימער רופט זי
און נאַרט נאָך איר קיניג און וואַרט אויף זיין קומען.
גרייט גיכער די טישן, פילט אָנעט די קרוגן,
צעשפּרייט אויפן באָדן די דופטיגסטע בלומען!"

מיין מרים!... און אויפגעכאַפּט האָט זיך דער פּאַלאַץ,
מיט פאַקלען פאַרפולט איז דער גאָרטן געוואָרן.
„מיין מרים" געהילכט האָט אין יעטווידער ווינקל,
און וויט אין דער נאַכט מיט'ן עכאָ פאַרלאָרן.

— מיין מרים! מיין מרים!...
אומזיסט אָבער האָבן די דינער געשריען,
אומזיסט האָט דער קיניג געוואַרט אויף די שטופן
פון מירמל טעראַסע און פול מיט חרטה:
— מיין מרים! מיין מרים! מיין מרים! — גערופן.

די פּאַלמע נאָר האָט אים געענטפערט: — מיין מהים! —
און ס'האָבן געקלאָגט זיך אין גאָרטן די קוואַלן.
מיין מרים! געזיפצט האָבן פאַר זיך די ליליען
און לאַנגזאַם געשמאַכט אין די בלויליכע שטראַלן.

די פוסטע וויגעלע

אַליע ליוליע וויגעלע,
פּוסטע וויסטע וויגעלע...
ווי איז צו דער מאַמען!
געשאָכטן ליגט דאָס ציגעלע
אונטער מיין קינדס וויגעלע
מיט'ן קינד צוזאַמען.

אַליע ליוליע וויגעלע...
אין דער פּוסטער וויגעלע
ליגט אַ בלאַנקער מעסער...
וויג איך שטיל דעם שטאָל און וויין:
וואָלט מיין בויך געהאַט אַ שטיין,
וואָלט עס געווען בעסער!

אַליע ליוליע וויגעלע...
אונטער מיין קינדס וויגעלע
שטייט אַ וואָלף מיט ציינער, —
קלאַפּט ער ווילד מיט זיי אַ גרויל,
רינט דאָס בלוט אים פונם מויל
און עס העלפט ניט קיינער.

אַליע ליוליע, גרויער וואָלף,
האָסט פאַרציקט מיין עופעלע,
צוק שוין אויך דער מאַמען.
לאָז מיך מיט מיין ציגעלע
אונטער מיין קינדס וויגעלע
בלוטיגן צוזאַמען.

VI

אַ וויגליד

אַליע-ליוליע, אַליע-ליוליע —
שלאָף, מיין טייערער, און רו;
וואויל איז דעם, וואָס האָט אַ מאַמען
און אַ וויגעלע דערצו.

אַלעס קאָן מען נאָך געפינען,
אַלעס קריגט מען דאָך פאַר געלט;
נאָר אַ מאַמע — זי איז איינע,
מער נישט איינע אויף דער וועלט.

דאָס איז דאָך אַ גאָטס מתנה,
וועמען עס איז נאָר באַשערט.
ווי איז דעם, וואָס האָט קיין מאַמען
אויף דער גרויסער וויסטער ערד!...

— אַליע־ליוליע, אַליע־ליוליע
ווי דער צער זאָל זיין נישט גרויס,
תּמיד קאָן מען אים פאַרווינגן
אין דער מאַמעס שטילן שויס.

— אַליע־ליוליע, אַליע־ליוליע
ווי די זינד זאָל זיין נישט שווער,
אָפּוואַשן וועט תּמיד קענען
זי דער מאַמעס ריינער טרער.

שלאָף, מיין טייערער, מיין ליבער,
מאַך די אויגן צו און רו!...
וואויל איז דעם, וואָס האָט אַ מאַמען
אַליע־ליוליע־ליוליע־ליו....

איינזאַמע

איינזאַמע!
ווער וועט זיך טיילן מיט אונזערעליידן,
ווער?
דערטרונקען אין פינסטערע נעכט וועלן ווערן
די בענקנדע טענער פון אונזערע לידער,
און קיינער נישט,
קיינער,
וועט לאָזן אַ טרער...
אַ מיידל וועט אפשר אַמאָל אונז פאַרנעמען
און ס׳וועט איר פון מיטלייד אין האַרצן פאַרקלעמען,
אַ פריינט וועט אַמאָל, אפשר, זיפצן באַהאַלטן,
אַ קרוב וועט שענקען אַ טרייסטוואָרט אַ קאַלטן, —
נור קיינער נישט,
קיינער,
וועט פילן דעם צער...

איינזאַמע וועלן מיר בלאָנדזשען און בלאָנדזשען
און זוכן, נישט ווּיסנדיג וואָס.
נור וואויל איז צו די, וועלכע וועלן געפינען
אַ סטעזשקע אָהן דערנער, וואו רואיג צו בלאָנדזשען,
אַ הייזל אַ שטילעס, וואו טרוימען צו שפינען,
אַ זאַמד, צו דערשלינגען די טרערן, וואָס רינען, —
וואויל איז צו די אויף דער וועלט!

* * *

יעדער מענטש האָט דאָך אין הימל זיין שטערן,
יעדן איז אונטן זיין ווינקל באַשערט —
פאַלן צו שאָטנס, דאַן טרייסט אים דער הימל.
ציען זיך וואָלקנס — פאַרוויגט אים די ערד.

בלאָנדזשעט ער — פרעגט ער דעם וועג ביי די שטערן;
ווערט ער פאַרמאַטערט, דאַן זוכט ער זיין וויג,
מער נישט איך איינער האָב ביידן פאַרלאָרן,
ביידע באַשיצער פון מענטשליכן גליק.

אומזיסט הייב איך אויף מיינע אויגן צום הימל,
אומזיסט זוך איך רו אינ׳ם בלעטערגערויש —
אייביק וועט בלייבן מיין אויג אָהן אַ שטערן,
אייביק וועט בלייבן מיין קאָפּ אָהן אַ שוים.

צוקונפט

אַנ׳ענדלאָזער מדבר. אַ זאַמדיגע וויסטע
מיט אָפענע קברים אַרום און אַרום,
און איינזאַם דאָרט שפּרייז איך באַגלייט פון צווי גרעבער,
וואָס טראָגן אַ מיטה פאַרגליווערט און שטום.

און וואו נאָר איך קער זיך, דאָרט גייען די גרעבער
מיט קאַלטע, מיט שיקזאַל־פאַרשטיינערטע טריט.
און ווערט מיר אין האַרץ עפּעס ליכטיגס געבוירן, —
גלייך בלייבן זיי שטיין לעם אַ קבר דערמיט.

באַווייזט זיך וואו ערגעץ צווישן די וואָלקן
אין הימל אַ שטערן און ווינקט מיר געשווינד, —
גלייך שטעלן די גרעבערס זיך אָפּ לעם אַ קבר
און לאָזן אַראָפּ אין אים לאַנגזאַם אַ קינד...

און צערטלט מיין פּנים מיט דופטיגע פינגער
פון ערגעץ אַ וואַרעם פאַרבלאָנדזשעטער ווינט, —
גלייך שטעלן די גרעבערס זיך אָפּ לעם אַ קבר
און לאָזן אַראָפּ אין אים לאַנגזאַם אַ קינד...

דערגרייכט ווען מיין אויער אַ יונגער געלעכטער
און ווינט איין מיין איינזאַמקייט ליבליך און לינד, —
גלייך שטעלן די טרעגערס זיך אָפּ לעם אַ קבר
און לאָזן אַראָפּ אין אים לאַנגזאַם אַ קינד...

אַן־ענדלאָזער מדבר. אַ זאַמדיגע וויסטע
מיט אָפענע קברים אַרום און אַרום
און איינזאַם דאָרט שפּרייז איך, באַגלייט פון צוויי גרעבער,
וואָס טראָגן אַ מיטה פאַרגליווערט און שטום.

און גרויס איז דער מדבר

און גרויס איז דער מדבר, אין וועלכן איך וואַנדער...
דאָס ווינטל פאַרווייהט מיינע עלנטע טריט.
אַך, ווינטל, דו ווינטל, פאַרווייה נישט די צייכן,
די צייכן, וואָס וויזן, אַז איך האָב געלעבט...

און ברייט איז דער מדבר, נאָר ענג איז אין האַרצן,
און אָפטמאָל פון ענגשאַפט שטיל קאַפּעט אַ טרער...
אַך, זעמדלעך, איר זעמדלעך, נישט שלינגט איין די טרערן —
די צייכן וואָס וויזן, אַז איך האָב געבענקט.

הויך, אויבן צעשפּרייט זיך אַ פינסטערער הימל...
איך פיל, ווי עס רוקט זיך אַליין נענטער דער טויט.
פאַרשיט מיך, דו ווינטל, אַך שלינגט מיך איין, זעמדלעך,
זאָל קיינער נישט וויסן דעם סוף פון מיין וועג...

עס ווערן געבאָרן חלומות . . .

עס ווערן געבוירן חלומות און שטאַרבן,
ווי בלומען אין מיטן דעם בליען,
וואָס ווערן געריסן אין פרילינגס־יום־טובים
אויף קראַנצן
פאַר העלדן פאַר שיינע וואַקכאַנקעס
צו צירן אין זייערע פרייליכע טאַנצן.

עס ווערן געבוירן חלומות און שטראַבן,
ווי זאַנגען אויף גאָלדענע צייטיגע פעלדער,
וואָס פאַלן אין גלאַניץ פון דער שטאָלענער קאָסע,
און נאָכדעם, געבונדן אין גאָלדענע גאַרבן,
צעפירט מיט זיי פרייליך מיט לידער אין שייער.
פאַרהאַנען אויך טרוימען, וואָס ווערן פאַרגליווערט
אין שטיינערנע בילדער, אין פאַרבן אויף לייוונט,

אין ביכער פֿאַרשטױבטע, אין שײנע געבײדן, —
זײ בלײבן, װי שטילע און שטומע מצבֿות
אױף קבֿרים פֿון אַלטע פֿאַרגעסענע טרױמער,
װאו ס'בליען שױן אַנדערע פֿאַרבּיגע בלומען
און ס'פֿאַלן די שאָטנס פֿון אַנדערע בױמער.

נור װײ איז צו די, װעלכע װערן געבױרן,
װי שפּעטיגע בלומען אין קױטיגע האַרבסטן;
װאָס שטײען געבױגן אין קעלט און אין טרױער
און װערן מיט בלאָטיגע טראָפּנס פֿאַרגאָסן.
אַ פּוס אַ פֿאַרשמרצטער װעט גלײכגילטיג קומען
און װעט זײ צעטרעטן, די ליכטיגע טרױמען,
דערשטיקן זײ רואיג און שטיל, װי עס װערן
דערשטיקט די נשמות פֿון יונגינקע פֿרױען
אין די אָרעמס פֿון מאַנען — פֿאַרװעלקטע און אַלטע,
װי זײערע רײנע פֿאַנטאַזיעס פֿון יוגנט —
אין קושן פֿון שמוציגע װעלקנדע ליפּן,
אַזױ װי אַ שײנע פֿאַרמשפּטע געטין,
װאָס מוז צו די נאָך בליענדע בריסטן
טוליען מיט עקל אַ קױטיגן שאַרבן.
עס װערן געבױרן חלומות און שטאַרבן...

אין דער פרעמד

אַלץ איז מיר פרעמד, אַלץ איז מיר ווייט,
נישטאָ קיין אָרט, וואו בלייבן דאָ,
עס שיינט די זון, דער הימל בלאָ,
נור מיר גייט יעדער שטראַל פאַרביי...
אַלץ איז מיר פרעמד, אַלץ איז מיר ווייט.

די זון פאַרגייט
און פלאַקערט שטיל אין מערב־זייט,
איך שטיי און זע, ווי פיין זי גליט
און גייט אַוועק...
און פול מיט בענקשאַפט און מיט שרעק
צעשפרייט איך מיינע הענט צו איר
און בעט זיך שטיל: אַך, נעם מיך מיט!
דאָ איז מיר פרעמד און אַלץ איז ווייט.

פאַרגאַנגען איז די זון
און טיף אין הימל גייט אַ פאַרבנשפּיל.
עס בלאָזט דער ווינט און פליט אַוועק,
און כ׳בעט אים שטיל:
אָ, נעם מיך מיט!

געקומען איז די נאַכט.
עס רירט זיך נישט
קיין איינציג בלעטל פון קיין בוים.
דאָס טייכל מורמלט נור געהיים
און שווימט אַוועק...
און כ׳בעט עס שטיל: אָ, נעם מיך מיט!
אָ, נעם מיך מיט!

איינגעהילט אין מיין קלייד

איינגעהילט אין מיין קלייד,
גיי איך, שווייגנדיג, פאַרביי
אין — מיין איינזאַמקייט — איינער.
נישט איך הער אייער לויב,
נישט מיך אַרט אייער שפּאָט, —
ווי אַ שטויב פאַר מיין טראָט,
פאַלן בלומען,
פאַלן צאָרניגע שטיינער.

גלייך אַ שטערן, וואָס פאַלט,
לעשט זיך אויסעט דער רוים
אין דער נאַכט פון מיין סוד,
וועלכער לויט אין מיר שטום,
ווי אַ חיה פאַרשטעקט.

אומבאַגרייפֿלעך ווי גאָט,
ווי אַן־אורוואַלד
אַזוי ווילד און פֿאַרצווייגט,
וווּ די בענקשאַפֿט לעכצט
און די איינזאַמקייט שווייגט.

און צעזינגט זיך מיין ליד,
און צעוויינט זיך מיין האַרץ,
און צעוויגט זיך מיין וואָרט —
איז עס גלייך, ווי אַ רוף
פֿון מיין טונקעלן וואַלד,
ווי אין ווייטקייט אַ בריוו
אָהן אַ נאָמען און אָרט;
ווי אין מדבר אַ ברום,
וואָס פֿאַרשווינדט אין פֿאַרשאַלט
ווי אַ שיין אין דער נאַכט,
וואָס פֿאַרגייט און פֿאַרשטראַלט.

איינגעהילט אין מיין קלייד,
גיי איך, שווייגנדיג, פֿאַרביי
אין מיין איינזאַמקייט — איינער.
נישט איך הער אייער לויב,
נישט מיך אַרט אייער שפּאָט, —
ווי אַ שטויב פֿאַר מיין טראָט
פֿאַלן בלומען, פֿאַלן צאָרניגע שטיינער.

איינזאַמקייט

ווער ציט מיר דען זיין אָרים אויס
מיט זון אין בליק ?
ווער שליסט מיר אויפן שוואַרצן תהום
אַ גאָלדן בריק ?
ווער האָט מיט מיר אין שטומער נאַכט
אַ וואָרט גערעט ?
און ווער דערמאָנט מיין נאָמען שטיל
אין זיין געבעט ?
די טירן שטייען אַלע פעסט פאַרמאַכט.
דער שלאָפלאָזער וואַכט אָפּ אַליין זיין נאַכט.
דער קראַנקער ליגט אַליין געשמידט צום בעט.
און יעדער מורמלט פאַר זיך זיין געבעט.
אָי, טריט געטראָטענע אין זאַמד פון וויטן וועג !...
אָי, טריט פאַרשאָטענע אין וויסטער איינזאַמקייט !...

אויף אַלע גרינע בוימער זינגען
פויגל פיל.
אין יעדער שפּאַלט און שפּעלטל גרילט
פאַר זיך אַ גריל.
פאַרבענקטע שטימען רופן, שרייען
אָהן אַ צאָל,
נאָר קיינער האָט קיין ענטפער
אויף זיין קול.
דער טויבער הערט זיין איינען שווייגן שטום.
דער בלינדער זעט זיין שוואַרצע נאַכט אַרום.
און יעדער איינציגער זיין שטערנדל פאַרמאָגט,
און יעדן איינציגן זיין טיפער טרויער נאָגט.
אָי, טרערן מענשליכע אין אָבגרונט פון דער צייט!...
אָ, בערגלעך זאַמדיגע אין וויסטער איינזאַמקייט!

מיר אַלע וואַנדערן ביינאַנד
אין כישוף לאַנד,
צווישן יעדן שטייט אַ קאַלט
קרישטאָלן וואַנט,
אומזיסט דאָס שרייען, רופן, ברעכן
מיט געוואַלד, —
די טויבע וואַנט בלייבט אייביג
דורכזיכטיג און קאַלט.
דער הימל אויבן איז נאָר אָפן ווייט,
און אונטער אים אין טיפער איינזאַמקייט

ליגט יעדערן זיין טונקעלער וועג צעשפּרייט, —
דער בעטלער שרייט,
דער קיניג שווייגט און גייט...

ערינערונגען

בלייב שטיין און רו —, מיט וואונדערליכע פינגער
באַרירט מיך ווער ביים אַקסל און איך שטיי.
די שווערע לאַסט ווערט אומבעגרייפליך גרינגער
און זיסער ווערט דער אַלטער טיפער וויי.
אַ פאַרבן רייכער שמעטערלינגען קראַנץ
האָט מיך אַרומגערינגלט אין אַ טאַנץ.

— נעם אויף די געסט פון וואונדערלאַנד געקומען,
וואָס נאָר דער טרוים געפינט אַהין זיין שטעג, —
דאָס זיינען יענע נאָטס געבענשטע בלומען,
וואָס ס׳האָט פאַרזייט די ליבע אויף דיין וועג.
אין גליק געבליט פאַרוועלקט אין זאָרג אין גראָען,
ערשיינען זיי אין בענקענדיגע שעה׳ען.

אַ דופטיג הויך פון פריש באַטויטע פליטער
האָט פלוצלינג מיך ווי גלעטענדיג באַרירט,
גלייך עמיץ וואָלט מיט אַ פאַרליבטן ציטער
די צאַרטע האַנט אויף מיין געזיכט געפירט.
און אויף דער צויבער פלייטע פון מיין פילן
האָט שטיל די האָפענונג גענומען שפילן.

און אַלע גוטע ליבעסנעכט פון נעכטן
געקומען זיינען, טאַנצנדיג, פאַר מיר,
ווי שלאַנקע שיינע יונגפרויען, וואָס פלעכטן
אַ חופּה קראַנץ פאַר אַ פאַרליבטנס טיר
פון אַלע שמייכלען, בליקן, קושן, טרערן,
באַהאַנגען מיט די גרעסטע פרילינגס שטערן.

אָ, יענע גרויסע שטערן פון דערוואַכונג,
ווען ס'שווייגט דער וואַלד, די קוואַלן מורמלען נאָר,
ווען ס'שטראָמט דער נייער פרילינג אין די צווייגן,
צעפלעכטענדיג דער כלה'ס יונגע האָר,
ווען פון די צניעות'דיג בלאָע שאָטן
קוקט דורך דאָס גליק, וואָס איז געווען פאַרבאָטן.

אַ שיין דרינגט דורך. איך נידער אויף די קניען.
שפּרייט אויס די הענט פאַר דעם געגאַרטן גליק, —
דאָס איז די פרוי, די ווייסע גלידער גליען, —
דאָך פלוצלינג שטויסט מיך עמיצער צוריק.

די פּלייטע שווייגט, די שמעטערלינגען פֿאַלן
און ווערן ווי צערונען אין די שטראַלן.

— „בלייב שטיין און רו" — מיט וואונדערליכע פֿינגער
האָט עמיץ מיר ביים אַקסל ווי באַרירט.
— בלייב שטיין און רו, דו שווער געפּרובטער זינגער,
דיין צויבער פּלייטע האָט דיך ניט פֿאַרפֿירט.
דער וועג צום לאַנד, וואו אַלץ נעמט ווידער גרינען,
קאָן נאָר דער טרוים אין איינזאַמקייט געפֿינען.

פאַרגיב זיי יאָ, פאַרגיב זיי ניט

פאַרגיב זיי יאָ, פאַרגיב זיי ניט, —
זיי טראָגן גלייך מיט דיר דעם יאָך
און שלעפּן זיך, ווי דו, געשמידט,
דורך אַלע זיבן טעג פון וואָך.

ביי זייער וויג האָט אויך געבליט
דער ראָזינקעס און מאַנדלבוים,
און פאַלן זיי פון אַרבייט מיד —
דאַן רוישט ער נאָך אין זייער טרוים.

ער רוישט און שמעקט מיט שבת אויבסט,
אַ יעדער צווייג אין רו־ליכט גליט, —
דאָרט זיצט די גאָלדנע פּאַווע שטיל,
די גאָלדנע פּאַווע פון דיין ליד.

זיי רוען דאַן, ווי דו, אין ליכט
און בענקען גלייך, ווי דו, נאָך גליק,
און וואַכן זיי פון שלומער אויף —
איז קינדיש לויטער זייער בליק.

און די וואָס לויערן ביי נאַכט
און שמירן איין אין בלוט דאָס האַנט,
און די ,וואָס האַנדלען מיט'ן לייב
און באָדן זיך אין שוואַרצן שאַנד;
און די, וואָס גייען דיר פאַרביי
און הייבן ניט די ברעמען אויף,
און די ,וואָס קריכן אויף די קני
און בעטלען הויך אויף יעדן הויף, —

זיי קומען פון דיין טרוימען לאַנד,
זיי שטאַמען פון דיין טרוימען שטאָדט,
און פאַלן זיי אין שטויב פון טאָג —
דאַן רופן זיי צום זעלבן גאָט.

איך בייט די וואוינונגען

איך בייט די וואוינונגען און בייט די ערטער
און וואַנדער, האָפּנדיג פון לאַנד צו לאַנד,
אַז טרעפן וועל איך נאָך אַמאָל מיין יוגנט
און שטאַרבן, קושנדיג איר צאַרטע האַנט.

עס שווימען טויזנטער פאַר מיר געזיכטער
אין גרויסן שטורמדיגן מענטשנטאַנץ,
די שטילע האָפענונג — זי מאַכט מיך ניכטער,
די טיפע רואיקייט — זי מאַכט מיך גאַנץ.

עס ליגט די אייביקייט ביי מיר אין האַרצן
און וועבט די פעדעם פון מיין אַלטן טרוים,
און טרייסט און ווינקט־צו מיר מיט שטערן ווייטע
פון טיפן נעפלדיגן לעבנסתהום.

איך ווייס, עס דרעמלען נאָך אין זיינע נעפּלען
די גרינע אינזלען פונ׳ם ווייטן גליק,
און ס׳לעבט אַנ׳אויסלייזער פאַר אַלע מענטשן,
וואָס וועט נאָך אומקערן מיין פרייד צוריק.

איך בייט די וואוינונגען און בייט די ערטער,
און וואַנדער, האָפנדיק פון לאַנד צו לאַנד,
אַז טרעפן וועל איך נאָך אַמאָל מיין יוגנט
און שטאַרבן, קושנדיק איר צאַרטע האַנט.

בטחון

אַ שטילע נאַכט.
אַ שטערן פאַלט
פון הימל טיף
און ווערט נישט באַלד...
איך הייב מיין אויג
און נייג מיין קאָפּ;
מיין היטער וואַכט
און היט מיך אָפּ;
מיין היטער וואַכט,
מיין היטער וואַכט
און שיקט זיין גרוס
מיר דורך דער נאַכט.

דער וועג איז ווייט

און איך בין מיד;
די שטילע נאַכט,
זי זינגט איר ליד:
פּאַרטרוי דיין קאָפּ
מיין שטילן שויס
און שלאָף, און שלאָף,
אויף מאָרגן האָף —
דיין וועג צום סוף
איז ווייט און גרויס...

אַקאָרד

מסתמא, טייערע, דאַרף זיין אַזוי...
מסתמא, טייערע, דאַרף זיין אַזוי...
די ליבע היילינט זיך אין שטילן וויי,
די ליבע לייטערט זיך, ווערט קלאָר ווי שניי —
מסתמא, טייערע, דאַרף זיין אַזוי...

באַהאַלט, מיין טייערע, דיין שטילע טרער...
באַהאַלט, מיין טייערע, דיין שטילע טרער, —
זי איז אַ באַלזאַם פאַר אַ האַרץ אַ שווער,
זי איז די שענסטע פערל פונ׳ם טיפסטן מער.
באַהאַלט, מיין טייערע, דיין שטילע טרער...

אינהאלט

	זייטע
מיין היים	9
די בעריאָזקע	12
עמיץ האָט זיך פֿאַרבענקט	14
ליטע	16
פֿאַרנאַכט	18
אין אַ לבנה נאַכט	19
* * *	21
פרילינגס־טרויער	23
נאַכט־שטימונג	25
ווייסע נעכט	27
אין וואַלד	29
די סאַזשעלקע	31
פרילינג	33
האַרבסט־שטימונג	35
דער ערשטער שניי	37
פון אידישן געסל	41
יוגנט	42
תשעה באב	43
לעגענדע	44
אמר אביי	47
זכרונות	49
אַ רגע רו	52
אידיליע	57
חלומות	60
פֿאָרגעפיל	61
דערוואַרטונג	62
פֿאַרשוועכטע ליבע	63

זייטע

דו ביזט אַוועק··· 65
איך ווייס··· 66
לעצטע גרוסן 68
אין וועג 69
אַ חלום 71
וואַנדערער טרוימען 73
האַרבסט זכרונות 75
הארבסט 77
פון שוואַרצע נעכט אַ טרויער־צוג 79
ווען דו ועסט אַוועקגיין 81
ווידמונג 83
דאָס בלוט פון קדושים··· 85
ווייסע פרילינגס־בליטן 87
אויף די שטילע וועגן 88
ממעמקים 90
אַ חופּה ליד 93
די הייליגע בשורה 95
הייליגער טרויער 97
גלויבן 98
* * * 103
מיר וועלן פאַרבלייבן אין שול 104
געשטאָרבן דער לעצטער בעל־תּפילה 106
וואו זאָל איך בעטן 108
אַ תּפילה 1 0
פאַר אַ מאָנאַסטיר 112
צווישן די זאַנגען 114
שבת חזון 117
אַ צער פון טויזנט דורות··· 119

	זייטע
פּאָרויס איז גאָרנישטאָ...	120
פּאַר דיינע אַלטע חרבות...	121
לאָזט אונז וויינען...	122
פאַרשוועכטער שווייגן	124
גלאַט אַזוי	126
משיח	128
מיין פאָלק	130
דאָס זיינען טייערע...	131
עלילת דם	135
דריי רויטע ליליעס	144
די אַנטלאָפענע כלה	148
צו באַדעקענס	153
די קעניגין מרים	155
דאָס פּוסטע וויגעלע	158
אַ וויג ליד	163
איינזאַמע	165
* * *	167
צוקונפט	168
און גרויס איז דער מדבר	170
עס ווערן געבאָרן חלומות...	171
אין דער פרעמד	173
איינגעהילט אין מיין קלייד	175
איינזאַמקייט	177
ערינערונגען	180
פאַרגיב זיי יאָ פאַרגיב זיי ניט	183
איך בייט די וואוינונגען	185
בטחון	187
אַקאָרד	189